editorial

PAU, AMOR, FELICITAT

Són les paraules més escoltades d'aquests dies com a expressió dels desitjos que tots nosaltres manifestem a propis i estranys.

Quina tristor hi ha en fer servir aquestes paraules tan boniques si ni tan sols nosaltres ens parem a escoltar-les ni a entendre-les quan les diem. Ho fem d'esma, de la mateixa manera que en general parlem, sense dialogar i sense ganes d'entendre el que els altres ens diuen, amb ganes de tenir la raó i la veritat, però sense ganes de conèixer les raons dels altres.

Quines paraules més boniques, i amb tanta força si les poguéssim dir escoltant-les i creient-les.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Tià Anguera
Antònia Farré
Maite Mestre

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Fotografies:
Jordi Mariné

Portada:
Dolça Mujico

Preimpressió:
Serveis Integrals de Preimpressió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 250 ptes.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix ni s'identifica, necessàriament, amb les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions

sumari

- editorial, 2
- entrevista, 3
- adéu carmeta, adéu", 5
- caçadors, 6
- un jove de vilaplana, 6
- la meva iaia i l'alzheimer, 7
- racó poètic, 8
- el racó de la llar, 10
- preguntes i respostes per a la vida, 11
- espiritualitat, 11
- parlem bé, 11
- l'opinió, 12
- cartes a lo pedrís, 13
- el camí de vilaplana, 14
- activitats, 15
- fototeca, 17
- historieta, 18
- 20è aniversari casal, 18
- IV jornades del bolet, 20
- fungus papyri, 17
- la fresca, 22
- demografia de vilaplana 2001, 24
- la nostra cuina, 24
- històries verdaderes, 25
- racó per a la meteorologia, 25
- passatemps, 23

LO PEDRÍS

Hola, sóc *Lo Pedrís.*
Veritat que em coneixeu?
Sóc aquell que amb ànsia
cada trimestre espereu.
Trucava un dia a vostra porta
i tímidament vàreu obrir,
pensant: "Qui serà aquest?"
a veure què ens vol dir.
Just tinc un any
encara sóc petitó, però...
creixeré ja ho veureu ja...
posant-hi alegria i il·lusió.
L'equip que em féu néixer
confia que els meus lectors
portaran material escrit
perquè *Lo Pedrís* és de tots.
Vilaplana i fora vila
m'esperen com a un amic,
perquè els porto notícies
del present i de l'antic.
Passant sobre el pedrís vostre
arribo fins al menjador,
perquè lo que us diré ara
em surt de dintre del cor,
Un servidor, i el meu equip,
us desitgem un bon Nadal,
i esperem que tots units
alcem *Lo Pedrís* ben alt.

També un millor any 2002 i penseu que...

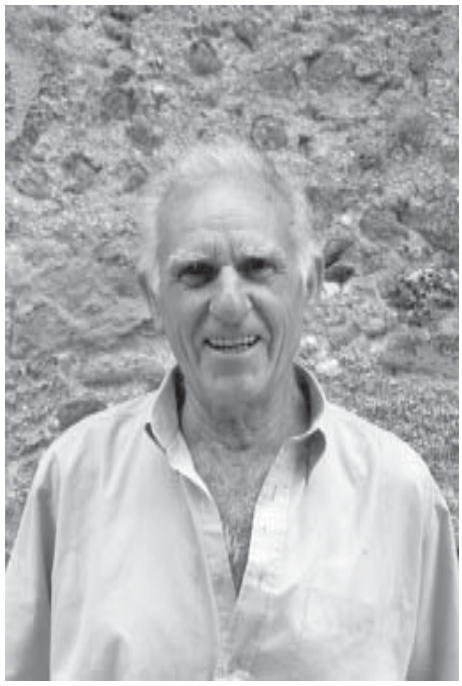
Les dolçaines de Nadal
fan venir mal de queixal.

Lo Pedrís

Vilaplana nevada, 1986 - Fotografia: Maria Rufina

Salvador Simó Gomis
"HE TOCAT MOLTES TECLES"

Amb 71 anys, fill de sabater, casat i dos fills, el Salvador Simó és un home alegre, divertit i emprenedor. El bon sentit de l´humor no l´ha abandonat mai, i de ben segur que li ha servit per afrontar amb optimisme els entrebancs que posa la vida i les moltes activitats que ha iniciat.
El Salvador es declara un" estimat de la terra" i un apassionat de la pintura, i per a molts, també, és considerat un virtuós del ball i la cançó.

On vas néixer?
Vaig néixer l´any 1930, al damunt mateix de la Casa de la Vila. Els pares hi tenien llogat un pis. Allí vam néixer el Miquel i jo. La Irene i la Mercè van néixer a la casa que era de la Ció Pistol.

Quan vas començar a treballar?
Vaig començar de molt jove. El pare va ser alcalde, però quan es va complicar la situació va marxar a França. A mi em va arreplegar *l´oncle Carlos,* a qui ajudava a pasturar. Després també vaig anar a pasturar per a l'Isidro Ferrer que em pagava deu duros per mes, i així em feia la vida.

Quines activitats més has fet?
Ai, moltes! De cop, anava al jornal per a *cal Xacó* amb el Jordi, i junts, també, vam comprar un carro i una mula per baixar els " feixos de pastisser" que fèiem a Reus. Mentre anava a treballar al mas de Vallverdú, em va sortir per anar de cambrer al bar Negresco de Reus, ofici que jo ja conexia perquè quan hi havia feina ajudava al bar del Ritu.
La feina de cambrer era molt sacrificada, es feien moltes hores i poques festes… Llavors vaig tornar al poble per anar a tallar pins per al Dolfo de Vallderobles.
Poc després, el sogre de la Teresa "Maña", el Joan Roig, ens va ensenyar, al Pitxi i a mi, a pintar i a empaperar.

Com va ser que vas obrir la *Bodega del Bon Vi*?
Va ser que érem de Festa Major a Ascó i vam baixar vi. El vaig donar a tastar, i va agradar tant que tothom me´n demanava . De cop només venia vi, i la gent em va animar per fer més coses, com berenars o vermuts, i així vam obrir. Últimament, però, no podia ser , jo encara anava de pintor i obríem moltes hores, així que la vam llogar .

De les activitats que has fet quina t´ha agradat més?
Sempre m´ha agradat pintar quadres. Ara bé, no hi he pogut dedicar mai tot el temps que això vol. Encara ho tinc posat al cap, i si no fos pel tros, pintaria més. Ja vaig fer un parell d´exposicions, i hi ha cases que tenen penjats quadres meus.
Mira, les coses que m´agraden més són la música, la pintura i el ball , però també sóc un enamorat de la terra.

També jugaves al futbol?
I tant! I al primer equip. Jugava d´extrem esquerra. Ara, com que no menjava res era més per terra que la pilota, però quan l´agafava, tothom ja cridava: "*Cuidado l´extrem! Cuidado l´extrem! "*

Tan poc menjar hi havia?
No hi havia ni un cèntim, i el menjar era escàs. Ara les bèsties mengen molt de ranxo, però si fos *allevors* aquell ranxo *se´l* menjaríem nosaltres. Vaig menjar més herbes jo que no mengen els animals ara. Anàvem a la Cervereta a seguir els colitxos, les mastegueres i els fonolls, que ni brotaven tampoc. Només et cal dir que l´oncle *Carlos* tenia una gramola i el dia que per sopar treia la gramola, malament! Volia dir que no hi havia res per menjar. Ell deia que la música ajudava a relaxar i que també feia passar la gana.

Així doncs , si ara fossis ric, què faries?
En primer lloc, arreglaria la família, i després viatjar i veure altres cultures. També pagaria a tot el poble una Festa Major tal i com es feien abans.

Quin record en tens de la teva època de Regidor?
Ah, molt bé! Hi havia molt bon equip i es van fer moltes coses: l´Ajuntament nou, es va comprar el Camp de Futbol, es va començar l´edifici del Casal i es va obrir el carrer nou, on, per cert, vam tenir una feinada. Potser l´Anton Sànchez i jo en algunes coses ens haguéssim hagut d´imposar una mica més, però anàvem cedint en benefici del municipi.

iberCaja

La teva faceta de viticultor d´on et ve?
Per a mi és una gran il·lusió poder fer i conservar vi d´uns ceps centenaris que em va deixar el meu sogre *Sacaries*. Faig vi des de l´any 91 i tinc molta varietat de ceps (*granatxa* negra, *granatxa* blanca, carinyena, macabeu i picapoll). El vi és de bona qualitat. El negre fa 13 graus i el blanc en fa 11. Cada any embotello un centenar d´ampolles, i més aviat les regalo a les meves amistats, perquè els fa molta gràcia. A l´etiqueta del vi hi ha el nom del meu tros, que jo vaig batejar com *Terra Santa,* ja que allí posa-hi el que vulguisque tot s´hi fa.

I per acabar, podries fer un pronòstic de futur per a la pagesia?
Si t´agrada l´agricultura i et guanyes la vida no hi ha res més maco al món. La llibertat que et dóna la terra no la trobes en lloc. Si les avellanes i les ametlles les paguessin com les haurien de pagar, jo mateix no hauria tocat tantes tecles. Allò que diuen: "*Home de molts oficis pocs beneficis "*.

Tant de bo canviés, però això de l´agricultura està acabat. És una feina que s´hi ha de pujar de petit ,i si vols fer-hi anar un de gran, no t´hi anirà per cap cèntim del món. A més l´Administració s´ha decantat més per la indústria, i poc per la pagesia. Ara ja s´ha fet tard, només cal mirar tots els masos que són a terra i els pobles sencers que hi ha abandonats a tot Catalunya. Així doncs, el dia que no hi anirem els quatre jubilats que encara ho anem aguantant, *llevors* s´acabarà.

Text i fotografies: Jordi Mariné

AL MARQUÈS DELS MASDEMINS

Oh, Sabaté, Sabaté
que ja no adobes sabates
però que cantes tan bé
les cançons del Frank Sinatra...
Oh, Sabaté, Sabaté
i que les cantes tan bé!

Pagès i rovellonaire
elaborador de vins
pintor de quadres abstractes
i marquès dels Masdemins
que de ballar mai no et canses
i balles els balls més fins…

Ets un pagès eficient
i granger del Freginal
del Negresco gran cambrer
i un animador ideal.
Si ens poguessis fer el favor
de cantar una cançó
-si fos en anglès millor -
Oh, Sabaté, Sabaté
si cantes, t´aplaudiré!

JAUME MARINÉ
(Poema de Jaume Mariné dedicat al Salvador Simó)

La redacció us informa que cada soci col·laborador rebrà com a regal una carpeta amb l'anagrama amb relleu de <<Lo Pedrís>> i una foto d'època relacionada amb algun aspecte del paisatge geogràfic, social o humà de la història de Vilaplana . A partir d'aquest número 6 que ara us oferim i que coincideix amb las dates nadalenques, rebreu successives fotografies que us poden servir per gaudir d'una magnífica i variada col·lecció d'imatges del nostre poble.

Grup de Teatre de Vilaplana

ADÉU CARMETA, ADÉU!

No fa gaires dies a l'anar a comprar el diari, la Carmeta em va comentar que, anys endarrera, la casa que acabaria essent cal Morell, que llavors era encara d'un altre amo, va tenir "quatre paraules" – normalment això significa quatre paraules més de les degudes – amb l'amo de cal Mallafrè, anterior a la família Mallafrè. La casa és aquella en la qual fins ara era on es venia el diari, que a la vila és coneguda com a cal Jaume Virella o a ca la Sofia. Aquesta persona, vull dir l'amo en aquells dies de cal Mallafrè, que no era encara de la família actual, es va enfadar tant pel que va dir-l'amo de cal Morell – que com he dit no era encara Morell –, que li va jurar que no li deixaria veure mai més la plaça. I, pel que es veu, va complir tan fidelment amb la seva paraula que tan sols cal veure que per aquella mena de corredor que va de la plaça al carrer de la Pujada, no hi passa ni la creu del Divendres Sant si el majoral no la posa de gairell. Quina llàstima que algunes coses que no són bromes surtin de vegades tan bé!

Uns dies més tard, la Carmeta em va dir que a finals d'any tancava la tenda i es jubilava, amb la qual cosa, la gent de la vila tan sols caldria que es limités a anar a una de les dues tendes de comestibles que quedarien obertes, però en allò que feia referència al diari, no podria anar a comprar-lo enlloc, si no sortia algun candidat per a continuar, cosa que fins aquell moment no havia ocorregut. I jo, que sempre havia lamentat que a la vila les escoles s'haguessin tancat – amb una rampellada d'humor negre – vaig pensar que ara això ja no fóra tan greu, puix que si no hi havia diari per llegir, no caldria lamentar que els infants no tinguessin a la vila un lloc per anar a aprendre'n.

Fotografia: Teresa Mateu

És trist, però hem de confessar que quan a la vila es perd alguna cosa no es perd mai una cosa sola. I així com amb les escoles es va perdent tot un cúmul d'experiències infantils però perdurables, que la mainada hauria pogut viure freqüentant-les, i que acabaria identificant-la amb la mateixa ànima de la vila, doncs així mateix amb la pèrdua del que podríem dir-ne el nostre quiosc, no perdrem tan sols la possibilitat de poder comprar el diari "diàriament" (i perdó per la repetició tan exagerada). A ca la Carmeta hom es podia assabentar de quants litres d'aigua havien caigut en l'última pluja o a quants graus de temperatura havíem estat "la nit passada", i si havia gelat les ametlles. I això ja venia de la generació anterior. L'oncle Jaume Virella ja sabia, i ho recordava exactament, quants litres d'aigua havien caigut l'any passat i ara dos anys i... Els qui no el conegueren no saben pas el que es van perdre, i els que el vam conèixer, i com jo estimar i sentirnos estimats per ell, hem de valorar-ho com un gran tresor.

Sortosament, hi ha coses bones que es contagien i es transmeten naturalment de pares a fills i, fins i tot, de sogres a nores o gendres. I la Carmeta havia resultat una alumna avantatjada de l'oncle Jaume. I jo penso que diferent va ser ella d'aquells dos veïns enemistats que es moriren l'un sense poder veure la plaça i l'altre sense deixar-la-hi veure!

Ara, quan passarem per la plaça, sentirem, en la nostra ànima, la mateixa buidor que haurà quedat dins la tenda ja tancada i fosca, potser encara amb algun diari vell que un dia va ser actual. I enyorarem el somriure sincer i net de la Carmeta, i els seus cometaris de tot allò que havia après dels seus sogres a qui ella va adquirir el dret a dir pares. Tant de bo pugui disfrutar molts anys de la jubilació tan justament guanyada.

Adéu, Carmeta, adéu!!!

JAUME MARINÉ

Genís Torres Aymamí, S. L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29 43380 VILAPLANA

VIALMA, SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

caçadors

Companys, ja hi tornem a ser. Com cada any la mateixa il·lusió, que és el que no s'ha de perdre, ni que tinguem moltes coses en contra.

Hi ha algú que es pensa que som uns destructors de la natura. No és veritat. Els caçadors som caçadors, no pas escopetaires. Ens estimem la natura. Perquè som també els primers a córrer contra els incendis. Igualment a matar animals quan perjudiquen les collites.

Per altra part, cada vegada tenim menys caça petita, segurament a causa de la contaminació atmosfèrica.

Jo crec que és un esport i una tradició dels nostres avantpassats, que s'ha pogut practicar sense

diferència d'edats. Com jo dic: el qui perd les arrels, perd la personalitat.

Company, que ens divertim sense fer mal!

També us acompanyo amb uns manaments que em van fer arribar i que esperem complir.

El Caçador i els deu manaments:

1r. Els consells del veterà, per aprendre, has d'escoltar
2n. Errors i equivocacions, que et serveixin de lliçons
3r. La veda respectem o sense caça ens quedarem
4rt. Respectem allò que és privat, de la caça i la propietat
5è. En anar a disparar, pensa en el dany que pots causar
6è. Que l'animació de caçar, altres no hagin de pagar
7è. Amb les armes a la mà, molta calma i poc traguejar
8è. No discutiu ni "farsejar" amb les armes de caçar
9è. Si la botifarra cous al bosc, no oblidis d'apagar el foc
10è. Acabada la jornada, arma neta i ben guardada

Un caçador intel·ligent
t'aconsella de seguir
amb fe els deu manaments,
i faràs un llarg camí.

Bones festes de Nadal en nom de tots i per a tots.

ÀLVAR JUANPERE OLIVÉ

UN JOVE DE VILAPLANA

Era a finals de la Guerra Civil Espanyola que un jove nascut i criat a Vilaplana, inquiet perquè veia que la seva quinta seria mobilitzada, potser també per conèixer una cosa diferent, decidí fer-se voluntari i triar cos. Ell trià ser Guàrdia de Guerra.

Tenia 17 anys i feia de pagès i va pensar: "Tinc poca feina, i els amos no llogaran gaire- perquè a la guerra tot anava o no anava de cap manera. Si em mobilitzen també hi hauré d'anar -pensà. Si em faig voluntari com a Guàrdia seré fora de la Guerra (Front) i guanyaré alguna cosa més que com a soldat".

Així doncs, ingressà al Cos de Guàrdia i fou destinat a Girona. Hi va ser una temporada i després va demanar ser destinat a prop de casa seva, però aquella destinació només li portà problemes, ell que estava tot content perquè estava a prop dels seus.

A l'acabar la guerra, fou agafat pels nacionals i portat a un camp de concentració a Galícia. Allí va ser jutjat i li va sortir la pena capital. Però semblà que Déu no el deixà de costat i va fer cap a un camp de concentració en què el dirigent era bona persona.

Els dies passaven i no li podien fer firmar el veredicte del jurat. Llavors el dirigent del camp de concentració pensà: "Formaré "el Pelotón d'Afusellament" i quan es veurà perdut i intimidat, firmarà o confessarà". Però no fou així, sinó ben diferent: es posà a plorar com un nen, el nen que encara era.

L'home al veure aquell drama li va dir: "Ja ho sabia que eres innocent i que només feies el qui et deien els teus superiors. Vés cap a casa a fer-te un home i a treballar". Després de tots aquells tràfecs, intimidacions, vexacions, etc.

La seva quinta no va ser mobilitzada ja que s'acabà la guerra. Va esquivar la pena, però morí al cap de poc temps acompanyat dels seus familiars i amics. Només se'n conserva una mitja foto i el seu xiulet de Guàrdia.

JAUME BIGORRA MUNTÉ

AIGUA·NET

• CONSTRUCCIÓ DE PISCINES
• MANTENIMENT
• PRODUCTES QUÍMICS
• REGS DE JARDÍ I FONTS
• FONTS ORNAMENTALS

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA

Recobriment amb LINER

• Solució definitiva al problema de les juntes
• Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
• Decoració de piscines al seu gust
• Piscines de grans dimensions
• Amb garantia fins a 10 anys

Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net

LA MEVA IAIA I L'ALZHEIMER

He viscut amb ella vint-i-dos anys de la meva vida, quinze dels quals amb la malaltia. Recordo que quan arribava de l'escola, ella em tenia el berenar a punt: un dia pa torrat, un altre dia pa amb oli i sucre… També recordo quan jugava amb mi a fer menjars a l'entrada, amb aquella cuineta que un any m'havien portat els Reis. I quan m'acompanyava a dormir per aquelles escales tan fosques… I quan em cantava cançons per dormir, i els mils petons que ella em feia. Recordo que a vegades, quan els pares em renyaven, ella sortia en la meva defensa i deia: "Deixeu-la que és petita".

De cop i volta tot aquell amor i dedicació que ella tenia per mi es van convertir en avorriment cap a una néta que la tenia sobre d'un pedestal, o almenys així m'ho semblava, ja que en aquell temps jo era la petita.

De mica en mica va anar canviant. Era la iaia carinyosa, però a vegades traïdora. Feia coses que per a mi no tenien cap sentit, i li deia a ma mare que ho feia jo. I jo pensava com podia ser que una persona que sempre està amb tu, que t'omple de petons i t'expressa el seu amor, de cop i volta pot anar canviant sense haver-li fet res.

Ella se'n volia anar de casa, perquè deia que aquella no era la casa on ella s'havia fet gran junt amb els pares i els germans. Mica a mica anava perdent la memòria del present, però no la del passat. I deia que se'n volia anar al mas de l'Esquerrer, on havia nascut. No li podies portar la contrària perquè, si no, deia que eres dolenta i que ja no l'estimaves.

Però a mida que vaig anar creixent, vaig veure i entendre que la iaia que m'havia fet gran no era la mateixa que ara. Tenia una doble personalitat, tan aviat et matava a petons, com t'odiava. Veia que la malaltia podia més que ella; fins i tot sempre cridava la seva mare i la Rosita (la seva germana), i ens havíem de fer passar per elles.

És molt trist veure que la persona que sempre ha estat al teu costat, a poc a poc, es va consumint; una dona treballadora, que lluitava perquè la família sempre estigués unida. I veure que tot el que ha fet se n'ha anat com el vent.

Un dia va caure i es va trencar el fèmur; la van operar i ens van dir que no calia portar-la a rehabilitació, és a dir que ens la deixaven pujar cap a casa perquè s'havia de morir. Van passar els dies, i amb la seva força de voluntat per viure

i amb la nostra per tenir-la al nostre costat, va tornar a caminar sis anys més, fins al 17 d'abril de 2001, que de mica en mica es va anar apagant com la brasa d'un foc alegre. Era la meva iaia, però per a mi havia estat una segona mare.

El dia abans de la seva mort, no la vaig poder veure perquè vaig arribar tard de treballar i ella ja era a dormir. Recordo que eren les 6 del matí del dia 17 que vaig sentir ma mare que parlava per telèfon, i vaig pensar què passava tan de matí. Em vaig aixecar i ma mare em va dir: "La iaia està molt fotuda".

Vaig pensar que altres vegades ho havia estat i que se n'havia sortit, però quan la vaig anar a veure vaig entendre que aquella era l'última vegada que la veuria amb vida. Tenia una cara blanca i aquells ulls que sempre et miraven estaven tancats i no els obria. Això sí, quan li agafaves la mà te la premia tan fort que comprenies que se n'anava i no volia que la deixessis. Abans de deixar-nos es va acomiadar de tots nosaltres, i a les 13.20 hores, mentre hi havia el metge i tots, la brasa d'aquell foc tan alegre es va apagar per sempre més i no es va tornar a encendre.

Se n'havia anat la meva iaia, la padrina de tots, la mare, la sogra, la tieta de tots aquells que l'havien estimada.

El temps passa, però el record queda. T'ho diu la nena que mai t'oblidarà. I seràs dins del meu cor fins al dia del meu enterrament. T'estimo iaia.

La teva néta **LOURDES MOYA VALL**

racó poètic

De **PERE MARINÉ**

Perquè el vent
s'ha endut la veu
de qui més se l'estimava
, tremolen les pedres
totes
a la Mussara

Busca a la mar uns ulls
, al cel li demana la cara ;
De[1] la Mussara
no senten
la blanca guitarra

Plora per la vall ombrosa
el riu que tant el banyava ;

Brot de pi,
Font clara:
Descansa en pau,
mansa muntanya

Estiu 83

---

1 Des de

Una mirada calcinada
verdeja a l'herba on hi va haver un temps per jugar,
es capbussa en totes les basses
de dies nítids,
suats sota l'avellaner
i aromatitzats amb
marihuana;

una mirada que
re-torna al
Kósmos,

que
guarda tot com

F O U .

Ara eixamplen carrers
i parcel·len el cel.

Ara,

"Vilaplana sense Jordi. Aria da Capo"

Estiu 83

És una úlcera conèixer el Nord de la teva sepultura
, una tortura que em cou fins al moll dels ossos
viure vora l'hospital on estigueres
(mesuraren lo que quedava de vida,
sonda punxant que minva a l'olor de les computadores)

Deliri i agonia morir-me a mitges
i haver de viure també per a tu.

Lluito, i suporto la tortura;
però a mi també em rosega
la tomba a on et podreixes
per a reviure - fang, pols, cendra –
(en) aquestes descolorides línies.

'83

LA NINA DEL MEU ULL

En memòria de la meva àvia, d'ella recordo aquesta expressió.

Tinc una oda començada,
que no puc fer com jo vull,
dedicada a Vilaplana
que és la nina del meu ull.

Començada en ma infantesa,
en el brugit de l'escola,
en els jocs del meu carrer,
dintre el caliu de la llar
pares germans i avis
on jo m'hi sentia tan bé.

Després en ma joventut,
ple d'il·lusió i esperança,
i quan més del poble enamorat,
la guerra me'n desterrà
i em feu sofrir més l'enyorança
que la por de caure en combat.

Ja de retorn al poble,
aquí m'he maridat,
aquí han nascut els fills
i avi m'hi he titolat,
i aquí he plantat un arbre
en senyal d'haver-hi passat.

I ara que ja m'he fet vell,
disfrutant, però, de tanta bellesa
d'aquesta terra verda i florida
i sota d'aquest cel tan blau,
demano que hi perduri la vida
amb amor, amb goig i pau.

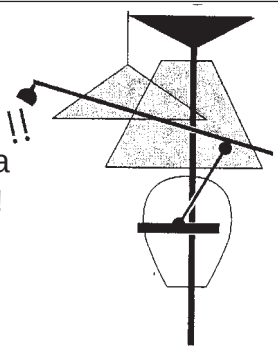
I aquesta oda s'agermana
amb el meu més gran orgull
d'ésser fill de Vilaplana
que és la nina del meu ull.

SALVADOR JUANPERE ESTIVILL

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS
BOLETAIRES:
A-ROVELLÓ B-CARLET C-LLETEROLA D-LLORA E-FLOTES F-PINETELL G-OU DE REIG H-PIXACÀ I-PEBRÀS J-BOLETS
Al costat de la llora el rovellò hi plora
El bolet neix per l'octubre però és fill de l'agost.

LAMPARAS LUMEN IL·LUMINACIÓ
C/ Benidorm, 11 (cant. Peñíscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!
• Preus especials per a la vostra llista.. i col·locació GRATUÏTA!!
• Pantalles a mida
• Tots els estils
• Il·luminació de jardí

Ara vénen festes,
Festes glorioses,
Dones curioses,
Renteu lo tinell.
Gallineta a l'olla,
Cuixa de moltó.
Caga tió,
si no et donaré
un cop de bastó.

recitat per AGUSTINA OBIOLS BUSONS
Poema cedit per ISABEL FERRÉ VERGÉS

A Vilaplana som un nombre ben elevat de vells; a ells va dedicat aquest poema:

La vellesa

Et veig al meu costat i penso: T'has fet vell!
Com passen els anys! Ells s'emporten lo millor
De nostra vida i ens deixen sols l'escalfor
De la cendra d'aquell foc de joventut, novell.

I ... així em veus tu a mi. Marcit el rostre, perduda la lleugeresa
El gest trist ... però amb el caliu de les mans teves i meves.
Apretem-les fort, sempre plenes de tendreses
Juntem-les ... plantem cara a la vellesa!

autora Àngela Casals
(Poema cedit per MATILDE MESTRE SALVAT)

Per Nadal,
es dorm poc i es cus mal.

Per Nadal,
els sastres fan tres jornals.

Per l'advent de Nadal,
cada sastre amb tres didals.

Passat Nadal,
sastre, desa el teu didal.

Per Nadal,
qui res no estrena
res no val.

La nit de Nadal,
la més gran de l'any

La Missa de Nadal
per tot l'any val

COSTUMARI CATALÀ
J. AMADES

MISSA DEL GALL (amb gall inclòs)

Any, 1967.
Dia, 24 de desembre.
Hora, les 12 de la nit.

Era la nit de Nadal. La Maria Anna Vernet i unes quantes mares amb fills de 8 a 10 anys, varen pensar fer una cova al racó de la plaça, com si fos la cova del pessebre amb figures vivents, nens i nenes vestits de pastorets. Després de missa els nens farien l'ofrena al Jesuset, cantarien nadales... Així va ser, fent una petita festa commemorant la nit de Nadal. La cova preparada i els nens tots vestits i amb els seus presents, cap a missa. La nostra filla, la Nuri, estava molt amoïnada – I jo, què portaré? L'un du pomes, l'altre mel, l'altre llenya, ..., i jo, què? El seu pare li va dir: – Tu portaràs un gall de la *gorfa* – En aquell temps a totes les *gorfes* n'hi havia i nosaltres teníem un pollastre a mig fer amb un trosset de cresta, molt maquet; lligat, el gall, per les potes a l'ansa del cistell perquè no marxés, i au!, ja em tens la noia, vestida de pastora amb el cistell al braç, cap a la missa del Gall. Tots els nens i nenes asseguts al primer banc de l'església amb el regal o ofrenes a la falda, i la Nuri amb el gall. Les ofrenes eren per a la festa de la plaça: en aquells anys no es feien a missa, però per Nadal a mitja missa s'anava a besar el Jesuset i, és clar, es cantaven nadales. Quan vam començar a cantar, endevineu què va fer el gall? Doncs també va cantar, amb aquella veu esquerdada de gall a mig fer, deixant anar el seu quiquiriquí. Tothom va riure, i els nens, que en aquella hora ja començaven a tindre son, renoi si es van despertar! I a riure! Allò no s'havia vist mai, millor dit, no s'havia sentit mai. Va ser una missa del Gall amb el cant del gall. Semblava que estigués preparat, però no, va ser espontani. Com deia el patufet, va ser una pàgina viscuda. Crec que la Maria Anna el va treure al carrer i el posà a la cova, i quan van arribar les altres figures ell ja hi era.
Fa més de trenta anys, i aquelles figures, avui homes i dones de quaranta anys, encara ho deuen recordar.

MARIA RUFINA

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ DE JUBILATS

Els jubilats de Vilaplana, malgrat la seva edat ja una mica avançada, exerceixen moltes activitats, entre les quals sobresurten les que a continuació exposem.

A més a més de les trobades que familiarment tenen lloc tots els diumenges i dies festius al local de la Llar, de les 6 a les 9 del vespre, uns jugant a cartes, els altres al dòmino i altres fent petar la xerrada, es programen sortides culturals a diferents indrets de Catalunya, ampliant així els coneixements dels llocs més importants de la nostra Comunitat Autònoma.

Últimament, i més concretament el dia 27 d'octubre, tingué lloc una sortida cultural per visitar els castells de Lleida. A les 8 del matí se sortia de Vilaplana en direcció a Montblanc i després a Tàrrega. Allí esmorzàrem. Seguírem fins a Cervera, ciutat de la Segarra al marge del riu Ondara, amb una cèlebre univesitat amb més de 10.000 m^2 de dependències, entre les quals destaquen per la seva extensió els seus tres claustres, tots ells en obres quan els visitàrem. També passejàrem per diversos carrers en un dels quals trobàrem un singular monument a la sardana, sota del qual es fotografiaren alguns components de l'excursió.

Al sortir de Cervera, ens dirigírem al Castell de Florejacs, situat en un petit turó i dominant el poble de Florejacs. Aquest castell fou començat a construir al segle XII i conserva dependències dels diferents temps de l'Edat Mitjana, de l'Edat Moderna i Contemporània fins als nostres dies, fins avui, doncs, encara està habitat pels seus propietaris

Visita el castell, ens dirigírem cap al poble d'Agramunt, a la comarca de l'Urgell, famós per la fabricació dels seus torrons amb avellana, ametlla i mel. Allí estava preparat el dinar, que consistia en una amanida amb tota classe d'embotits i una graellada de carns diverses. Després de fer el brindis amb cava i fa menjar les postres, poguérem gaudir uns moments ballant a la discoteca del restaurant.

Seguidament, amb l'autocar ens dirigírem vers Artesa de Segre, a la comarca de la Noguera, situat a les dues bandes del riu Segre. A dos quilòmetres està emplaçat el Castell de Montsonís, al vessant oriental de la serra de Montsonís, el qual solament visitàrem per fora ja que el guia no va presentar-se a l'hora convinguda, i ja es feia molt tard.

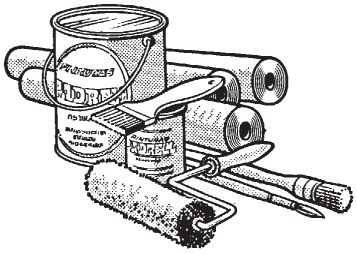
De retorn i sense incidències, s'arribà a Vilaplana amb l'alegria d'haver passat una jornada plena de nous coneixements en la història del nostre país.

El dia 1 de novembre, diada de Tots Sants, a les 6 de la tarda i a la Llar, on vam ocupar les dues sales del primer pis de la Casa de Cultura, vàrem celebrar la festa de la Castanyada. En primer lloc, la petita coral "Amics de la Cançó", acompanyats pel guitarrista del Barri Fortuny Sr. Pedro Domínguez, va interpretar les cançons: *Inkaidi inkaidà, Els vaixells de Stianka-rasi, Gelosa d'una gavina, La fulla cau, La calma de la mar i La sardana del vi*, amb una prèvia exposició de la lletra de les cançons. Després, el Sr. Domínguez ens va obsequiar amb tres interpretacions amb la seva veu i la seva guitarra que van ser molt aplaudides. Finalment, amb gran esperit de companyonia, les 65 persones que assistiren a la festa ens vàrem menjar les castanyes i els panellets de ritual, ben acompanyades del moscatell i del vi ranci corresponent.

Per altra banda, el dia 16 de novembre a les 7 de la tarda, tindrà lloc a la Llar una conferència per tal de col·laborar amb La Marató de TV3, aquest any dedicada a combatre la malaltia de la SIDA. Esperem molta assistència i la col·laboració de tothom. Gràcies.

JAUME MESTRE CARDONA

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

Alexis Simó Munté
TREBALLS DE PINTURA DECORATIVA
C. Catalunya, 1-3 • 43350 LES BORGES DEL CAMP
Tel. 616 64 38 30

PREGUNTES I RESPOSTES PER A LA VIDA

Vaig haver d'anar al metge. A la consulta vaig haver d'esperar una estona, a la paret hi havia uns quadres amb escrits. En un d'ells, n'hi havia un de sor Teresa de Calcuta, el qual, quan el vaig llegir, em va impressionar molt. Vaig agafar un tros de paper i el vaig copiar.
Crec que val la pena llegir-lo.

ALFONS MORENO

El dia més meravellós?	*Avui.*
L'obstacle més gran?	*La por.*
La cosa més difícil?	*Equivocar-se.*
El major error?	*Abandonar-se.*
L'arrel de tots els mals?	*L'egoisme.*
La distracció més bella?	*El treball.*
La pitjor derrota?	*El descoratjament.*
Els millors mestres?	*Els nens.*
La primera necessitat?	*Comunicar-se.*
El dia més feliç?	*Ser útil als altres.*
El misteri més gran?	*La mort.*
El pitjor defecte?	*El mal humor.*
La persona més perillosa?	*La mentidera.*
El sentiment més roí?	*El rancor.*
El regal més bell?	*El perdó.*
El més imprescindible?	*La llar.*
La ruta més ràpida?	*El camí correcte.*
La sensació més grata?	*La pau interior.*
El resguard més eficaç?	*El somriure.*
El millor remei?	*L'optimisme.*
La major satisfacció?	*El deure acomplert.*
La força més potent del món?	*La fe.*
Les persones més necessàries?	*Els pares.*
La cosa més bella del món?	*L'amor.*

SOR TERESA DE CALCUTA

parlem bé

Emprar correctament la nostra llengua és un deure del qual hem de fer-nos responsables. *Lo Pedrís,* des d'aquestes planes, vol acomplir la tasca d'ajudar a polir el llenguatge. Hi ha tota una colla de barbarismes que hem de corregir per tal de donar una faç escaient a la nostra llengua.

Mai no direm	Hem de dir
ADIOS	ADÉU, ADÉU-SIAU
BUENO	BÉ; BO
DESDE LUEGO	SENS DUBTE; NO CAL DIR-HO
DESPUES	DESPRÉS
NADA MENOS	NI MÉS NI MENYS; JUSTAMENT
OJALÀ!	TANT DE BO
PUES	DONCS, PERQUÈ; JA QUE

EL RECTOR

espiritualitat

JOAN PAU II I EL DIUMENGE

Carta apostòlica DIES DOMINI

Al maig de l'any 1998, el sant pare Joan Pau II, va publicar una carta dirigida a tots els cristians amb el títol de DIES DOMINI, que vol dir dia del Senyor, o sia, diumenge.

És un document molt interessant i molt complet sobre la història i significat del diumenge. Fa referència a l'antropologia humana, cita la història pagana i religiosa i no cal dir com exposa i presenta tantes i tantes notes bíbliques al voltant del diumenge.

Jo penso que coneixent l'ÍNDEX d'aquesta carta, ja us vindran ganes de llegir-la.

Aquí la teniu:

I DIES DOMINI – Dia del Senyor.

Recorda en aquest capítol l'obra de la creació. Primer dia del Creador. En el s. IV Eusebi d'Alexandria escrivia aquesta expressió: "El dia del Senyor és el senyor dels dies".

II DIES CHRISTI – Dia del Senyor Ressuscitat.
En la tradició de les esglésies orientals cada diumenge és l'anastasimos Hemera (grec): dia de la resurrecció.
En la llengua russa el diumenge és anomenat amb el nom "resurrecció" (voskresén'e)
Per als romans (s.I), el diumenge era el dia del sol, expressió que encara és present en algunes llengües contemporànies: anglès sunday, alemany sonntag, dia del sol.

III DIES ECCLESIAE – Dia de l'Església o el dia de la reunió dels cristians celebrant l'Eucaristia de Jesús.

IV DIES HOMINIS – Dia de l'home: cos i esperit.
Als primers segles del cristianisme es donava molta importància al diumenge com a dia de joia, de repòs i de solidaritat.
Tertul·lià, al s.II ens informa que al diumenge "estava prohibit agenollar-se", aleshores aquest gest era penitencial. Sant Agustí diu: "En diumenge s'ometen els dejunis i es prega dempeus com a signe de la resurrecció". També fa servir aquesta expressió: "La pau del descans, la pau del diumenge, la pau sense vespre".
Sant Ambròs, del mateix segle, escriu: "El dia de Déu tindrà així per sempre un lligam directe amb el dia de l'home".
Al s.VI les lleis civils prohibeixen el treball, i a l'any 1891, el Papa Lleó XII mostrava "el repòs festiu com un dret del treballador que l'Estat ha de garantir".

V DIES DIERUM – El dia dels dies. El més important. El diumenge és la festa primordial, reveladora del sentit del temps.

Joan Pau II acaba aquesta Carta Apostòlica amb aquestes paraules: "El diumenge és l'anunci que el temps no és el fèretre de les nostres il·lusions sinó el bressol d'un futur sempre nou... El diumenge és invitació a mirar endavant..."

EL RECTOR

l'opinió

UNA PINZELLADA SOBRE NOVA YORK

He viatjat a Nova York, per la inauguració d'una exposició de pintures, i aprofitant l'ocasió he pogut visitar una ciutat on un fet inesperat li ha canviat la fesomia.

He contemplat la tan anomenada *zona zero,* on les presses, les cotitzacions de borsa, els *yuppies* ja no es mouen com peixos a l'aigua, sinó més aviat amb l'aigua al coll... Per entendre el que els ha afectat aquest fet de la desaparició de les Torres Bessones, World Trade Center, Financial District, cal recórrer els voltans d'aquest barri on ara les restes d'aquest fet històric són el reclam més significatiu pels curiosos i turistes que s'hi passegen.

A part d'això jo no coneixia Nova York abans, crida l'atenció la diversitat de persones que transiten pels carrers dels diferents barris de Manhattan com *Little Italy, China Town, Lower Manhattan, Greenwich, Gramercy*... et fa pensar que el món és petit i es troba concentrat en aquests barris i carrers d'aquesta ciutat. També es veuen quantitat d'edificis immensos en alt i ample de tots els carrers de la ciutat dels gratacels.

Crec que els novaiorquesos els costarà tornar a ser com abans. Estan espantats. Ara potser comença una nova etapa pels Estats Units d'Amèrica i també per Nova York que era una ciutat paradís on hi vivien com en un núvol d'irrealitats.

A.I.OLIVER

REFLEXIONS DESPRÉS D'UNA REUNIÓ

Divendres passat, 19 d'octubre, l'equip de *Lo Pedrís* ens vam reunir per començar els preparatius d'aquesta revista que ara teniu a les mans. Eren ben bé les onze de la nit, perquè fem les reunions, piquem articles, fem entrevistes, corregim... d'una manera altruista, i això vol dir que les trobades han de ser en hores intempestives.

Molts preferirien quedar-se a casa descansant de la dura setmana de treball, altres anar al cinema, per exemple, però a mi em sembla més interessant que a Vilaplana hi hagi una revista de tots. I jo, mentre pugui, continuaré amb aquest tarannà, perquè crec que cap pel·lícula, per molt bona que sigui, no té el mèrit, ni la satisfacció que té fer una revista de tots.

Penso que és una revista amb molt bona acollida a vila i fora vila. Que tots, un per un, hi podem dir la nostra. L'equip de bon grat ho reflectim en aquestes pàgines, i si no pot ser per a una, és per a l'altra, però surt.

Bé, tot això ho dic perquè en aquesta reunió es va parlar, com no, de l'acollida que té entre els lectors i vilatans en general. A mi se'm va posar una cara de satisfacció que no vegis. Vaig explicar, tota cofoia, que l'equip del Sr. Josep Bages de Ràdio Reus, en commemoració del nostre primer aniversari van venir a la impremta per fer-me una entrevista i felicitar-nos de com ens queda la revista, ja que es nota que és d'un poble que té ganes de dir coses. Per tant, des d'aquí voldria felicitar tots els que treballem dur, els que ens expliqueu coses, els que ens en suggeriu i, com no, els que ens ajudeu econòmicament perquè aquesta revista sigui una realitat. Enhorabona a tots!

Però..., sempre hi ha un però. Després que jo hagués donat l'enhorabona i pensant-me que jo havia dit l'ultima paraula, algú, amb veu innocent, va dir que hi ha gent que troba la revista poc popular, acusant-nos de tancats i que sempre som els mateixos, i que es nota molt qui la fem. Em vaig enfadar molt. Em vaig enrabiar i el cor se'm va encongir. Com pot ser que se'ns acusi de tancats, si nosaltres no hem vedat mai l'opinió de ningú? Evidentment, expliquem el que sabem, el que ens és més proper... Però vull convidar personalment aquestes persones, que no es veuen reflectides a la revista, a treballar amb nosaltres. Ens aniria com l'anell al dit, perquè hi ha activitats que es fan a Vilaplana, a les quals nosaltres no arribem, ja que també tenim família, treballem, o en el meu cas, amics que ens porten a fer activitats fora del poble, i la conseqüència és que passen coses i no les sabem. Jo voldria dir a aquests personatges, per a mi indecents, que enlloc de quedar-vos mirant us poséssiu a treballar, ja que aquesta feina de mirar la feu molt mal feta, perquè mireu i no veieu res.

És molt fàcil criticar, millor dit és la feina més còmoda; però no s'hi val. Jo no admeto aquesta injustícia. Treballem de valent, fem l'esforç de ser allí, allà, on podem, per reflectir Vilaplana en uns fulls, i ara dos *apalancats* ens acusen injustament? No senyor, no hi estic d'acord.

Però no vull acabar deixant-vos mal gust de boca, si no amb un agraïment per a tots els que creieu en la revista i ens ajudeu d'una manera o altra perquè *Lo Pedrís* es faci realitat.
ENHORABONA A TOTHOM que la fa possible!

MARIA CASANOVA

JOSEP MESTRE
SERRALLER
• Ferro
• Alumini
• Inox
Tel. 977 31 80 97
75 68 93
670 45 59 04

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

RECERCA DE FEINA

Buscar feina té les seves dificultats i requereix una manera de fer, una tècnica que cal conèixer per fer-ho amb eficàcia. És freqüent que les persones preparades professionalment als centres en els quals hagin estudiat, ningú els hagi ensenyat les tècniques de recerca de feina, i aquesta és una part molt important que es complementa amb l'anterior, per tal de saber arribar de manera adient a qui et pugui oferir el que busques.

Primer de tot s'ha de tindre molt clar Què vull, Com sóc, Què tinc, On vull arribar i Què ofereixo. A partir d'aquí els canals de recerca de feina són diversos:

- Les ofertes de treball a la premsa ; publicacions diàries no gratuïtes, publicacions gratuïtes, publicacions setmanals específiques.
- El Servei Català d'Ocupació
- Les empreses de treball temporal
- L'OTG, l'INEM.
- Borses de Treball que existeixen a Instituts i centres professionals.
- INTERNET

Un altre apartat molt important és el Currículum Vitae. El currículum vitae és la millor eina per presentar-nos. És la primera imatge de nosaltres que té l'empresa. Per tant, ja no s'hi val a escriure les nostres dades en un foli, hem de treballar el disseny, la presentació, el contingut, i és clar, la carta de presentació.

També ens hem de preparar per a l'entrevista de feina. Les empreses tenen més que preparades les preguntes claus que ens faran, i els psicotècnics en molts casos, per tant nosaltres també hi hem d'estar preparats. Prepara't per preguntes que et puguin fer, temes que tu pots preguntar, informa't de l'empresa, i hauries d'estar informat del tipus de contractes que et poden fer.

Les empreses demanen "la lluna en un cove": persones amb estudis, experiència, diferents idiomes, disponibilitats diverses, i el sou...? Per tant, nosaltres hem de fer valdre el que tenim.

Dintre aquesta breu exposició, voldria fer referència a la importància actual, com a canal de recerca de feina o de consulta, d'Internet. Existeixen, cada vegada més, pàgines web de cerca de feina, algunes especialitzades com *avancepro.com* (universitaris tècnics), *opositor.com* (treball públic), i altres de caràcter general *infojobs.net* o *infoempleo.es*, en les quals la majoria funcionen igual però no tots iguals de bons, pots consultar les ofertes de treball disponibles per poblacions i característiques, i si t'interessen, t'hi pots inscriure adjuntant el teu currículum.

Aquesta sistema és molt últil, no tan sols per a persones aturades, sinò també per a persones en actiu, perquè si tu ho esculls, reps informació per correu electrònic de totes les ofertes que s'adapten a les teves característiques i de les zones o poblacions que tries. Per tant, tens una visió de com es troba el mercat laboral dintre el teu camp, els sous que es paguen (normalment sempre hi són indicats), o millors possibilitats que pots trobar.

Em pensava que era l'única persona que es podia queixar que cobrava poc, però com sempre, i des que rebo informació d'ofertes per internet, m'he adonat que sóc com molts d'altres.

MONTSE FERRÉ MESTRE

cartes a lo pedrís

Barcelona 1-11-2001

Benvolguda amiga: Gràcies per aquest valuós obsequi del butlletí *Lo Pedrís*. Està molt bé. Felicitats a tot l'equip, veig que teniu empenta i això us enriqueix moralment. Maria tu sempre has estat dona amb iniciatives, em sembla molt bé que algú se'n recordi dels costums i les coses senzilles d'abans. M'hi sento molt identificada en els articles; tots aquests noms els recordo amb afecte, els quarentons tots fills d'amics.

L'abeurador, Mascabrers, i sobretot la mare rentant al riu. Pobres mares, quantes incomoditats. El més trist de tot és l'adéu al Pep Bidó, ho sento de tot cor.

No fa gaire a l'Auditori varen nomenar el teu cosí Jaume, President del Baix Camp. Va fer-me molta alegria.

No vull cansar-te. Dóna records a tots sense oblidar el teu marit i fills.

Rep una forta abraçada de la teva amiga.

MARTA ROIG

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció
Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28 43380 VILAPLANA

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. Pius XII, (Les Oques), 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

EL CAMÍ DE VILAPLANA

Tot i que sóc d'Alforja, sempre he considerat que jo sóc meitat d'Alforja i meitat de Vilaplana. Encara que he viscut la major part de la meva vida a Barcelona i vaig néixer a Tortosa, la meva àvia era de Vilaplana i el meu avi d'Alforja, la meva mare és de Vialplana i el meu pare d'Alforja. La tradició no ha continuat.

Que la meva mare, i el 50% de la meva família sigui de Vilaplana, m'ha fet estimar aquest poble. Tot i que aquest fet ha sigut primordial perquè això sigui així, reconec que és Vilaplana per si mateixa la que ha fet que l'estimi. Però hi ha quelcom que per a mi ha fet de "cordó umbilical" entre Alforja i Vilaplana ... o viceversa: aquest nexe d'unió ha sigut el camí de Vilaplana.

Un dels records més antics que tinc és el de caminar pel camí d'Alforja a Vilaplana junt als meus germans i la meva mare un matí d'hivern trepitjant els tolls glaçats i jugant a trencar la petita capa de gel que s´hi forma. Reconec que en aquella època anar a Vilaplana era un "rotllo", no era divertit del tot per a un xiquet de pocs anys: la major part de l'estona que hi passàvem era a casa dels parents amb llargues i avorrides converses de "grans". Però, amb la perspectiva del temps, reconec que Vilaplana sempre ha tingut un encant especial fins i tot en aquells dies d'infantesa. Si per alguna de les casualitats em quedava sol pel carrer, la gent de seguida es preocupava per saber qui era i on anava. Sentir la cantarella "de quina casa ets? s'ha convertit, en el temps, en un clàssic dintre de la meva memòria. Ara, passats els anys, jo també em sento una mica de Vilaplana... com a mínim en un 50%.

Quan el camí de Vilaplana es va convertir en quelcom especial per a mi va ser durant la meva adolescència. Moltíssimes tardes el passeig en bici s'allargava fins a arribar a creuar el pont de Mallafrè. Era una excursió fantàstica. Pocs quilòmetres fàcils de fer i plens de noves experiències per a un xiquet acostumat a la vida urbana de Barcelona. Tot i els anys passats, encara podria recordar tot sencer de memòria el recorregut d'aquell camí: les parades obligades a les fonts, a les basses, al riu, etc.

El diumenge a la tarda, els joves d'Alforja el fèiem servir per anar a jugar aquells partits de futbol que fèiem al camp del bosc de l'Olla. S'ha de reconèixer que s'havia de tenir afició per anar-hi a jugar. Era l'època del Pere Valentí (en Mora jugava al Barça o ja no hi jugava, tant se val, el futbol no m'ha dit mai gran cosa). Però tornar cap a Alforja pel camí de Vilaplana comentant les coses amb els companys esdevenia el més divertit d'aquells diumenges. Més endavant (no gaire), alguns d'Alforja vam agafar més afició d'anar a Vilaplana: un petit local al carrer de l'Era, el "Xixarel·los", o alguna cosa així, en va tenir la culpa. Vilaplana agafava un

caire diferent, la gent era igual d'amable, potser massa i tot (ho dic molt sincerament), però amb les "picors" que provoca l'adolescència les perspectives eren diferents i les noies més maques ... ja sabeu què vull dir. Va ser en aquella època quan vaig fer per primera vegada el camí de Vilaplana de nit, tota una experiència. També vaig tornar de nit cap a Alforja després d'anar a algun ball a la sala de cal "Ritu" o d'anar-hi quan feien cinema, però això mereixeria un capítol a part.

Una de les imatges que m'han quedat gravades a la memòria, va ser aquella nit d'estiu a principis dels 80 en què en Georges Moustaki va actuar a l'hort que hi havia a les Darreres. Jo era a baix amb el públic, però la visió de la gent amuntegada des del camí de Vilaplana entre el riu i l'hort, mirant i escoltant el recital, no crec que mai més s'hagi repetit.

Un altre dels meus records és d'alguna cosa que es va repetir durant molts anys: la Setmana Santa, que a Vilaplana és especial. A més de la processó del Divendres a la nit amb les espelmes i els cants, i mossèn Isidre (conegut com "mossèn Porrons") controlant-ho tot – per a mi i suposo que el fet de viure a Barcelona i estimar aquestes muntanyes només com quan no hi ets – hi havia el Viacrucis del divendres al matí: als matins de primavera, els boscos que hi havia al davall dels cingles agafaven un color i una olor especial. Estareu d'acord amb mi que les muntanyes i els boscos que hi ha des de la Mussara són amb diferència un dels racons més macos del món mundial, no?

Els anys han passat i aquell camí ja no existeix, ara hi ha una magnífica carretera. No fa massa dies vam anar tota la família a sopar a Vilaplana, i al tornar cap a Alforja recordava totes aquestes coses, i a mig camí el meu fill gran em diu: "M'agrada Vilaplana". I la història es repeteix.

ANDREU SERRA I SALVAT Vilaplanenc al 50 %

grup
llibreria
papereria
regal informal
joguines
Av. Prat de la Riba, 33
T. 31 55 16 43201 REUS

LA FESTA MAJOR D'0CTUBRE DE 2001

Encara que el record de la Festa Major per a la majoria ja queda llunyà, quasi bé ja no la recordeu aquest no es el meu cas, ara és l'hora de fer balanç. Balanç de participació, econòmic i sobretot saber si els actes que vam programar han complert els objectius que ens havíem marcat.

El pregó de la Festa Major fet pels locutors de Ràdio-Reus, que van voler celebrar el seu 75 aniversari amb el nostre poble, va ser molt divertit i treballat. Van entrevistar petits i grans, i fins i tot ens van preparar un plat cuinat mentre feien el programa. Tot i que molta gent del poble no hi va poder ser, ja que estava convocada a defensar la nostra agricultura, la plaça era plena i vam disfrutar d'aquest inici de festa tan original. Per tal de desitjar-nos una bona festa, vam brindar amb cava i la Societat de Caçadors, amb traques i coets, va fer que tots els pobles de la vora sabessin que ja havíem començat la Festa.

A les 11 es va iniciar el ball. Bé, potser ja eren 2/4 de 12, ja se sap que a Vilaplana tenim el mal costum de no començar a l'hora, sobretot si la sala no està gaire plena. I així, sense omplir la sala és com es va acabar el ball amb la Doble R. Vam fer 93 entrades (més els abonaments), però ja hi comptàvem, i com que els que hi eren van ballar molt i s'ho van passar bé, donem per acomplerts els objectius que tenia aquest acte. A continuació tots els qui van voler van ballar sense parar amb la disco-mòbil.

En el dia central de la Festa Major, després de missa, hi va haver una cercavila, que m'ho permetreu, però per a mi frustrant, no pas per la participació (que va estar molt bé), sinó per les expectatives que m'havia creat "La cercavila de bombolles de sabó". Podia ser millor.

Després de dinar, com que amb la panxa plena no ens podíem moure, vam deixar que ho fessin els de l'escola de ball Wapacha. Aquí l'assistència va ser molt bona (151 entrades més els abonaments). Crec que tots vam disfrutar veient com es movien, sobretot el Pere, que no va perdre el ritme ni un moment, ni va treure els ulls dels vestits lluents de les ballarines!

A la nit, després de sopar i amb puntualitat anglesa, a la sala del Casal vam fer la projecció de la pel·lícula "El sexto sentido"la pantalla i no va quedar ni una cadira buida.

Dissabte fins a mitja tarda va ser un dia... Bufff! Hi havia programat el Parc infantil, tallers i el trenet que donava tombs pel poble. Tot a l'aire lliure. Doncs bé: plourà? No, han dit que no. Però i si fa un plugim?. Només que mulli la lona... Bé, fem-ho a dalt. No! A la sala no pot ser, ha de "muntar" l'orquestra i no tindrien pas. Doncs apa, tot a l'aire lliure. I què va passar? Al matí va ploure i van parar el trenet, van desmuntar els inflables, i es van col·lapsar els tallers. A la fi, a la tarda tot va acabar bé. El trenet sempre ple, els inflables plens de canalla saltant i botant i els tallers en ple rendiment. S'ha d'agrair que malgrat la impaciència de la mainada (més de 60), van saber esperar totes les pauses que va provocar la climatologia i els canvis d'última hora. Destacaré l'èxit clamorós del trenet, que va fer passar-ho bé tant els petits com els grans, o potser més els grans...
Durant tot el dia es van celebrar campionats per a tots els gustos: billar, bitlles i també de dominó i cinquet. Va ser un dia entretingut per a molta gent.

Després de sopar: ...bé, amb l'última mossada a la boca, va començar l'espectacle de foc i fum del diables l'Alforja, que van passejar pel poble amb una gran cua de gent, que ja va anar cap al ball amb La Tribu del Santi Arisa. Més de 400 persones van ballar amb la marxa i el ritme que els caracteritza. La Sala estava plena com un ou i van disfrutar tant els que ballaven com els que s'ho miraven. I és que la Tribu i el nostre ball ja ha passat les fronteres comarcals. Després, com que la gent estava engrescada, va continuar

el ball amb la Disco-mòbil i a les 6 de la matinada es va donar per acabat el ball, que havia començat a les 12.

El diumenge, els més matiners van poder veure les senyores de la Unió de Dones a 2/4 de 10 del matí parant taules i cadires per fer la II Trobada de puntaires, a la qual van participar 75 puntaires dels pobles del voltant. Ep!, que de nostres n'hi havia 7 i amb uns treballs que feien badar tots els qui us hi vau passejar. L'any vinent encara les veureu matinar més, ja que canviarem l'horari i començarà una hora més aviat: les puntaires són matineres i nosaltres no ho sabíem. A més a més, si després es vol fer una cercavila com aquest any amb els Mackensis (aquells escocesos divertits que ens van fer riure a tots amb la seva soltesa) es fa massa tard :se'ns ajunta amb el vermut i el dinar.

Per fer el "complet", a la tarda, vam tenir dos actes concorreguts: el primer, el concurs de pastissos, en què aquest any van participar 7 cuiners de primera, que van fer les delícies de tots els que van anar al recital de cançons i balls mexicans. Vam passar una bona estona escoltant ranxeres, i no us ho perdeu, després d'entregar les copes i premis a tots el concursos i campionats de la Festa Major, per acabar la festa, el públic va haver de demostrar les seves habilitats com a cantants.

I ara ve la "Dolorosa", totes les actuacions que es van fer van costar uns 2.200.000 ptes. a més a més d'unes 300.000 ptes. de premis, llum, propaganda... I els ingressos? Doncs van ser de 1. 200.000 ptes. Amb la qual cosa la festa, com a balanç, va tenir un dèficit aproximat de 1.300.000 ptes. Cal comptar que de les 13 actuacions programades, només 5 eren pagant, i si volies anar a totes, l'abonament costava 3.500 ptes. Amb això us podeu fer una idea: si es fes pagar el que costen els espectacles, el preu seria molt superior, encara que de ben segur que l'assistència molt inferior.

I un cop més insisteixo que per a mi és molt important que tothom hi trobi el seu lloc. Per tant, si de cara a l'any vinent es pot programar algun acte que creieu que pot ser interessant, porteu-nos la idea i com es pot posar en marxa, que la festa és per a tots aquells que se la volen fer seva.

No us cregueu que no penso en tots els que no us he anomenat i heu participat a fer que la taquilla estigués oberta, que vàreu controlar la porta, col·locar cadires, muntar el cinema... Aquest any segur que sense el vostre treball la festa no hauria funcionat tan bé.

El balanç final que jo en faig és molt positiu, sempre tocant de peus a terra i pensant que les coses es poden millorar. Amb les pèrdues econòmiques ja s'hi compta, l'important és que la festa sigui lluïda i participada i que els Vilaplanencs Estiguem contents de la nostra Festa Major.

ANNA GALLISÀ MESTRE
Regidora de Festes

SIS HORES D'STEP A VILAPLANA

El passat 27 d´octubre sota la direcció del Genís Llopis, conegut ja a Vilaplana per les seves sessions estiuenques d´aeròbic, va tenir lloc a les escoles les primeres sis hores ininterrumpudes d´STEP.

L´STEP, mot que en anglès vol dir « pas» , és una modalitat de l´aeròbic,que incorpora un petit esglaò de plàstic que els participants fan servir de suport alhora de fer els seus exercicis.

La convocatòria va tenir una nombrosa participació tant de Vilaplana com d´Alforja i és d´esperar, que aquestes primeres *Sis Hores d´Step* es consolidin com una més de les activitats esportives que habitualment es celebren a Vilaplana.

fototeca

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

Altar Major de l'església de Santa Maria de Vilaplana. (Actualment desaparegut).

Foto cedida:
Mª ANNA VERNET

HISTORIETA

Esto le sucedió a aquel rey que se llamaba Pedro I, de sobrenombre el Cruel, que fue rey de Castilla. Pues, como todos sabemos, fue un rey muy justiciero y también fue un rey que hizo cosas buenas por España durante su reinado, que fue muy corto como todos sabemos. Este rey también tenia una forma de ser y de pensar, que no le favorecia como rey, pues se sentia tan convencido que sabía más que ninguno de los mortales. Esto lo que os voy a explicar es una de las anécdotas que le sucedieron. Esto le sucedió un día que fue de caza con todos sus servidores y amigos, cuando decidieron regresar a palacio se formó una tormenta y tuvieron que refugiarse en un viejo convento. Allí habían unos pobres monjes que se cuidaban de trabajar la tierra para poder sobrevivir. Los monjes recibieron a su majestad y a sus amigos con todo el respeto que un rey se merece. A continuación se pusieron a cocinar los pocos alimentos que poseían y al final consiguieron poder presentar una comida que le agradara a su majestad. El rey se sentía sumamente complacido. La cena le agradó tanto al rey que comió hasta la saciedad.
Una vez que ya había terminado la cena, el rey hizo una cuantas preguntas a los monjes, a lo que los pobres monjes contestaron con mucha humildad. Pero el rey seguía pensando que él era un ser perfecto. El rey se dirigió a uno de los monjes y le dijo: – A ver, usted que tiene cara de listo, haga usted el favor de contestarme estas tres preguntas que le voy a hacer. La primera es: ¿Cuánto valgo yo como rey? Quiero saber su opinión. La segunda es:¿Qué distancia hay desde la tierra a la luna?, y quiero que sea exacto, ni un metro más ni un metro menos. La tercera: ¿Qué le ponen ustedes a la comida que yo no había comido nunca tan bien como he comido aquí? Y ahora quiero que vengan los cocineros de este convento y que guisen para mí. – Y así fue, bajaron los cocineros a otro convento que había en Madrid y cada día le mandaban la comida cocinada por ellos. Ellos hacían todo lo posible para que el rey estuviera contento, pero el rey no la encontraba buena. Cuando había pasado una semana, el rey les preguntó
a los monjes que estaban en la cocina: - Por favor, ¿ya tienen ustedes las respuestas? – Y uno de los monjes le dijo – Sí, majestad – Pues bién, ¿cuánto valgo yo? – y sigue: – Su majestad vale 29 monedas – y el rey dijo: – ¿Y porqué valgo tan poco si yo soy el rey? – – Sí, majestad, pero Jesucristo lo vendieron por 30 y era el hijo de Dios – Así el rey quedó convencido. – Pues bien, y la segunda: ¿qué distancia hay desde la tierra a la luna? Y quiero que sea exacto – El monje le dijo: –Verá, majestad, aproximadamente cuatrocientos mil quilómetros – Y dijo el rey muy enfadado: – No estoy de acuerdo – Entonces le dijo el pobre monje con mucho miedo: – Majestad, busque un ingeniero de caminos
y dígale que mida – El rey no se sentía convencido y seguía pensando que continuaba siendo el ser más perfecto de la tierra,
pero ¿Qué podía hacer para poderlo medir? – Y la tercera respuesta: ¿Qué es lo que le ponían ustedes a la comida en el convento que ahora no la encuentro tan buena? –

Sí, majestad – Le dijo el monje – ¿Sabe porqué aquel día la encontró tan buena? Porqué su majestad tenía mucha hambre y dice el refrán que cuando tenemos hambre todo lo encontramos bueno. Y esas son las tres respuestas que su majestad nos ha preguntado –
Así el rey quedó convencido y vió que aquellos pobres monjes sabían más que él, a pesar de ser rey.

ANTONIO DIAZ G.

20è. Aniversari del CASAL VILAPLANENC

El dia 1 de desembre es va cel.lebrar els 20 anys de la construcció de la piscina del Casal, que va ser la primera edificació.

Es va fer una exposició de fotografies, a la sala del ball, que volia fer de testimoni de gran part del bons moments, i potser algún de no tan bo, del Casal. Però sigui per que a la gent li fa mandra remenar fotografies que no saben on les tenen, o bé perque sempre es pensa que ja les hi portaràn els altres, van haver-n'hi molt poques.

El que si va ser molt entrenyable, fou veure les fotografies dels membres de totes les juntes desde bon començament: els que malauradament ja no hi són, el gran que ens hem fet els altres, el qui va portar la fotografia que quan tenia 16 anys, …..

Però com tot en aquesta vida, si vols arrodonir-ho, entraulat.

Es va fer el **Dinar del Socis**, que ho va preparar un càtering, realment molt bó i complert. Erem una setantena, pocs, però ben avinguts.

I així es va posar la 20ª. espelma al Casal. Als 25 anys, la ferem sonada?

La Redacció

EL PONT GRAN

El <<Pont>>, en quant element de pas d'una riba a l'altre, és una de les icones simbòliques més universalment conegudes. El pont ha esdevingut des de temps immemorials un indret de traspàs que dona seguretat i alleugera dels possibles perills al inquiet viatger. A través del pont, l'heroi principia el viatge per emprendre la travessia i un cop assolida la meta retorna esgotat però ple d'aventures i de coneixences a la seva enyorada llar havent de traspassar nova e ineludiblement el pont que el va veure partir. El pas de la vida a la mort, de la terra al cel identifica el pont de forma al·legòrica amb l'arc de Sant Martí com a passadís cromàtic l'ascensió d'un a l'altre món. A bona part de les guerres, el ponts esdevenen punts estratègics que s'han d'enderrocar per debilitar l'enemic. Els ponts de Vilaplana també es nodreixen d'infinitud de petites i pregones històries que guarden gelosament les seves antigues i visionàries pedres. El <<Pont Gran>>, per exemple, derruït durant la Guerra Civil espanyola i refet de les seves runes al 1939 per esforçats homes i dones, reuneix bona part d'aquesta riquesa memorialista i simbòlica. El <<Pont Gran>> és, sens dubte, un dels emblemes paisatgístics de comunicació més representatius de la vila. Quan el <<Pont Vell>> que data del S.XVII va perdre la seva funcionalitat de traspàs, <<ell>> des de la seva talaia amb tota la seva força i humilitat va passar a ésser la porta natural d'entrada i sortida del poble i de les muntanyes de Prades, esdevenint, junt amb els seus

Fotografia cedida per: Paco i Victorina

sentinelles dels "malecons", un testimoni inamovible e impertèrrit de bona part del nostre passat. Pel damunt del seu llom han passat multitud de vianants i de tota mena de locomocions rodades sense denotar ni una sola queixa en els seus sòlids i ben estructurats fonaments . Per sota les seves arcades han travessat i confluït infinitud de vegades les germanes aigües de les Tosques, de les Valls i dels Garrigots sense que mai fes fallida. Tot i patir l'ensurt de més d'un cabalós aiguat. Potser per tot això, hem pensat que el nostre memorable <<Pont Gran>> seria un bon símbol per encetar la galeria de imatges que conformaran la Fototeca de <<Lo Pedrís>>.

PITXI

"LA ÓMNIBUS VILAPLANENSE"

Antigament, Vilaplana es comunicava amb Reus per mediació de tartanes. La gent, quan els convenia per algun assumpte important, agafava la tartana i cap a Reus. No s'hi anava per "no res", com ara, que hi anem per ben poca cosa; havia de valer la pena! Mes, com que a la vida tot va evolucionant, van venir els autos (com dèiem abans) i Vilaplana no va ser menys .

L'any 1922, per iniciativa de Jaume Mestre Munté de Vilaplana es creà una societat en què junt amb Jaume Mestre hi intervingueren, de Vilaplana, Josep Tost Bigorra i Teodor Tost Bigorra, i de l'Aleixar, Miquel Trillas. El seu objectiu era, i va ser, construir la línia de cotxes que, en exclusiva, agafés Vilaplana, l'Aleixar i Maspujols i que arribés fins a Tarragona, encara que el servei no va arribar mai fins a aquesta ciutat.

El primer auto que es va comprar va ser un Renault de color groc i que tenia les rodes ¡massisses! El va seguir l'Elizalde que com que tenia pocs seients (només 17) es va comprar l'Hispano Suiza que en tenia uns 25. Més tard se'n va comprar un que crec que es deia Esteve.

El cotxe que es veu a la foto és l'Elizalde que està passant pel Pont Gran, i és de quan encara no havien enderrocat el pont a l'any 1938. També es veuen al fons les parades ben conreades; segurament són avellaners.

Quan esclatà la guerra del 1936, els van incautar tots, i el poble es va quedar sense servei.

En acabar la guerra, van ser recuperats l'Elizalde i l'Hispano, però de l'Esteve ni rastre.

Aquests dos cotxes van brandar encara molts anys; es pot dir que eren les antigalles de la comarca, però en aquells temps era molt difícil fer compres i tothom els utilitzava perquè de particular no n'hi havia cap.

Aquests són, doncs, els principis de la que s'anomenà "La Ómnibus Vilaplanense"

MATILDE MESTRE SALVAT

TASTANT

Una de les novetats de les IV Diades del bolet va ser el tast que va oferir el cuiner Josep Maria Cardona. La cita va ser a les escoles, diumenge 28 d'octubre al migdia, mentre altres també tastaven les delícies de les quatre participants al concurs de cuina: *els Nius de cintes i remoguts de bolets* de la Teresa Serra, l'*Arròs amb bolets* de la Marta Rodón, el *Flam de bolets* de la Teresa Maria Castellnou i el *Púdding de bolets* de la Provi Mariné. Els xicots i xicotes del jurat, l'Eva, el Llorenç, la Isabel i el Josep, guiats pel cuiner Roger Biosca del restaurant *La medusa* de Reus, recorrien amb concentració les taules i els plats per saber a qui donarien el primer premi. Finalment es van decantar pel laboriós púding de la Provi Mariné. Mentrestant, altres triaven amb expectació les tres especialitats que incloïa la degustació, i altres servien com podien aquesta avidesa - sort de la Lali, la Teresa Maria i l'Imma! I a més, els mitjans de comunicació que perquè duien una càmera de TV al coll, es pensaven que ho podien dir tot i que tothom havia d'estar als seus peus quan el llumet vermell de filmar s'encenia. Total, per després llençar la pel·lícula.

A la taula de degustacions hi havia 10 especialitats diferents, totes amb una pinta espectacular. Croquetes de rovellons i moixernons amb la pasta enriquida amb ceba i vi ranci; panades de xampinyons i gírgoles; brotxetes de llonganissa, ou de guatlla i un botó de rovelló; coca amb recapte de rovellons, arengada, fesols i ametlles; brotxetes de gamba, tomaqueta i xampinyó; beixamel de rossinyols i rovellons embolicada en salmó; gírgoles i xampinyons en farcellets endolcits amb ceba; bacallà i rossinyols barrejats en una olivada aconseguida amb oli d'oliva, mel vinagre i olives negres... Combinacions en les quals els bolets no faltaven.

Des d'aquí volem disculpar l'errada injustificable de no esmentar ni agrair públicament una feina tan desinteressada i laboriosa. Volem agrair, sense cap mena d'afalagament gratuït tot aquest esforç i dedicació ja que vam quedar parats, i amb el qual ens va sorprendre el Cardona quan explicava les salses de cada especialitat i anava ordenant cada degustació per presentarla a taula. Un error que ens ha fet pensar més d'una vegada en allò que *Ningú no és profeta a la seva terra*. En allò que tot allò forani sempre és benvingut per innecessari que sigui, i que voler tenir algun petit reconeixement de les persones del voltant quan se sap qui ets, és demanar que es faci de nit a les dotze del migdia quan no hi ha cap eclipsi previst.

L'exposició de bolets va estar ben concorreguda i visitada. El disseny va anar a càrrec del Jordi Mariné i vam poder dur-la a terme, perquè vam comptar amb l'ajuda del Pepe i la Neus, de la Mei i de la descendència corresponent. Tot i que el bosc no estava gaire generós, *la cosa pintava bé* i es van aconseguir una cinquantena d'espècies diferents.

L'altra exposició, la de segells de bolets del món, sí que va estar una mica eclipsada, oblidada, va aguardar a la Sala de Cultura algun visitant despistat, que no fossin els *amables* jubilats, a qui va agradar tant, segons ens van fer saber (no tots) quan la desmuntàvem.

Qui no va amagar res darrere la màniga fou Enric Gràcia, conferenciant de la Universitat de Barcelona que dissabte 27 d'octubre parlà durant una bona estona del cultiu de bolets. Els assistents vam quedar engrescats a recuperar i cuidar els pins rovelloners a cop de *túrmix*. A la Sala Parroquial, ens sorprengué l'Enric quan desmitificà el rovelló tallat i la certesa del cistell de vímet, i analitzà les possibilitats de gírgoles, xampinyons i tòfones quan es prenen com un cultiu controlat en llocs amb prou il·luminació per poder llegir, art on els japonesos es veu que en són els mestres.

Aquest any va estar poc inspirat el concurs de narració breu *Fungus Papyiri,* l'Ariadna Díaz de Cambrils va guanyar el premi de 8 a 12 anys i el jurat format pel Pitxi, l'Antònia i la Raquel, va considerar desertes les altres categories.

I dins dels agraïments no podem oblidar el suport de l'Ajuntament i de la Cooperativa, l'ajut logístic de l'Associació de Dones, del Marcial, del Meli, de la Montse, del Sergi, i la troballa del Salvador Simó del rovellonet damunt de rovelló, la qual vam poder transformar en cartell.

Vés a saber, potser aquestes satisfaccions empenyeran unes V Diades l'any que ve, si és que la contradirecció no està penada i la direcció prohibida no ens porta cap a un carrer sense sortida on no es pot estacionar... i trobar algun bolet.

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

CR
COMERCIAL REUS
4atre
• Subministrament de papereria i escriptori
Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES
CAMÍ D'ALEIXAR, 40 B.
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

EL VENTALL MÀGIC

Hi havia una vegada un ventall màgic que estava amagat en algun lloc del bosc. Era màgic perquè quan ventaves el foc en sortien cavallers, princeses, reis i personatges fantàstics. Quan ventaves la pluja, les gotes es convertien en pedres precioses i quan ventaves l'aire podies canviar el temps: la pluja pel sol, el fred per la calor, el vent fort pel vent suau.

Però aquest ventall només es podia trobar si els bolets estaven en perill. Per exemple, si hi havia foc al bosc, o bé si els bolets es posaven tan malalts que podien desaparèixer. Llavors, els bolets havien de posar-se d'acord i buscar-lo tots junts. Només així es podia trobar el ventall.

En aquest bosc també hi vivia un bolet molt avariciós que no tenia cap amic, ni entre els bolets, ni entre les plantes ni tampoc entre els animals. El bolet avariciós volia el ventall per a ell sol perquè desitjava ser l'amo de tot el bosc. Per això va dir una mentida. Va dir als altres bolets que els arbres els volien aixafar i fer-los desaparèixer per sempre. Els bolets no se'l van creure perquè els arbres eren els seus amics. Van preguntar per tot el bosc si això que deia el bolet avariciós era veritat i tots van dir que no. Així es van assabentar que el bolet avariciós només volia trobar el ventall màgic per quedar-se'l i fer màgia dolenta. Llavors, van decidir donar una lliçó al bolet avariciós.

Una nit, quan el bolet avariciós estava dormint, els altres bolets van demanar al mag del bosc que fabriqués un ventall fals per escarmentar-lo. El mag va treballar tota la nit i poc abans que sortís el sol ja havia fet el ventall fals i

el va amagar sota una pedra. Aquest ventall només tenia un poder: la força del mal.

Al cap d'uns dies el bolet avariciós va descobrir el ventall fals i es va posar molt content. Va començar a saltar i a cridar com un boig fins i tot va plorar d'alegria. Llavors se'n va anar a casa seva on va encendre el foc i el va ventar amb el ventall fals. Però enlloc de cavallers, princeses i personatges fantàstics en van sortir monstres que el van espantar molt. En realitat eren els bolets del bosc que s'havien transformat en monstres per castigar el bolet avariciós i avisar-lo que si no deixava de buscar el ventall màgic per quedar-se'l li cauria una maledicció: es tornaria un bolet de pedra i mai més podria tornar a ser normal.

Quan el bolet avariciós es va adonar que aquells monstres eren els bolets del bosc, els va dir que si a ell li passava alguna cosa, ells encara ho passarien pitjor perquè demanaria ajut al seu avi que era un mag molt poderós en un altre bosc.

Així doncs, un matí el bolet avariciós va anar a visitar el seu avi i li va dir una mentida perquè castigués els bolets. Li va dir que els bolets del bosc li tenien mania. Li pegaven i l'escridassaven perquè ell tenia un avi amb una màgia molt poderosa.

L'avi va creure el seu nét i després de rumiar-s'ho molt, l'avi va decidir que prendria l'oxigen dels bolets perquè no poguessin respirar fins que demanessin perdó al seu nét. Durant tres dies els bolets del bosc van estar molt malalts perquè no tenien oxigen. Llavors, els bolets van posar-se d'acord per buscar el ventall màgic. Tots estaven molt malalts però van buscar i buscar i per fi al tercer dia van trobar el ventall. Els bolets es van ventar molt fort amb el ventall i l'oxigen va tornar. Així els bolets van poder tornar a respirar i es van posar bons.

Quan el bolet avariciós va tornar al bosc, els bolets van perseguir-lo amb el ventall màgic per tot arreu i el vent era tan fort que el bolet avariciós anava d'una banda a l'altra xocant amb els arbres, caient a l'aigua o sota les potes dels animals que hi jugaven com si fos una pilota. El bolet avariciós no parava de queixar-se perquè de tant anar per terra tenia blaus per tot el cos. Quan ja no va poder més, el bolet va demanar perdó a tots i va prometre que ajudaria els altres bolets sempre que el necessitessin i que no diria més mentides. Ja no volia ser l'amo del bosc.

A partir d'aquell dia tots van viure feliços al bosc ajudant-se uns als altres. El ventall màgic va desaparèixer i fins ara ningú no sap on és.

PRIMER PREMI DEL CONCURS LITERARI DE LES JORNADES DEL BOLET
Autora: **ARIADNA DÍAZ**
Categoria: 8 a 12 anys

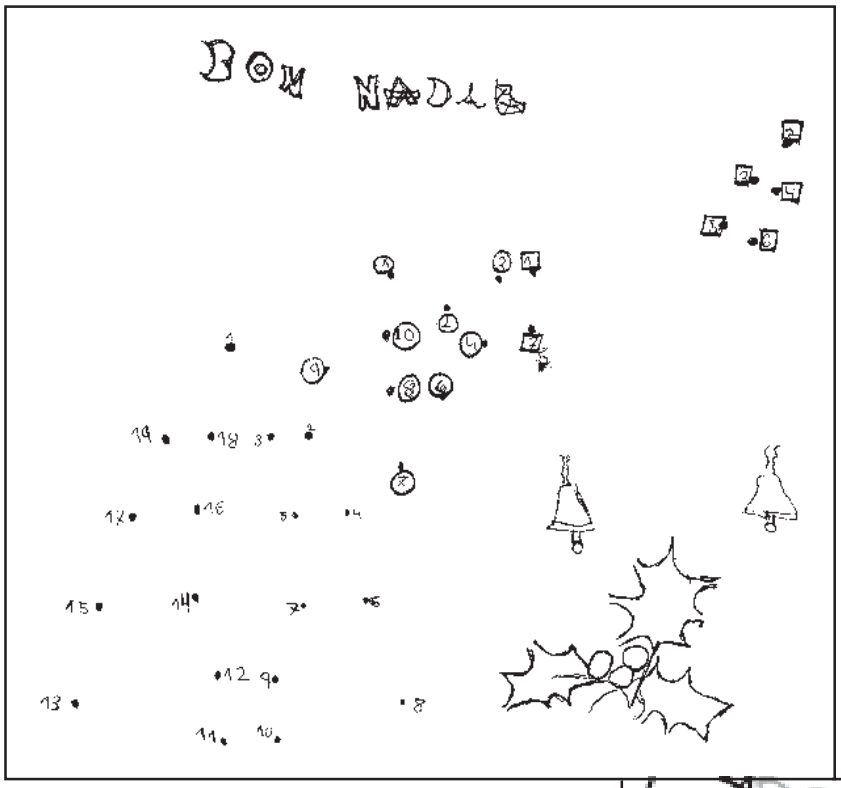
Josep Tost
Queviures i Transports
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llauradó
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda. Dr. Vilaseca, 10 Avgda. Joaquim Mir, 11
Tel. 315452 Tel. 815004
REUS L'ALEIXAR

Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
• ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
• HERBORISTERIA
• CONSULTA NATURISTA
C/ Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

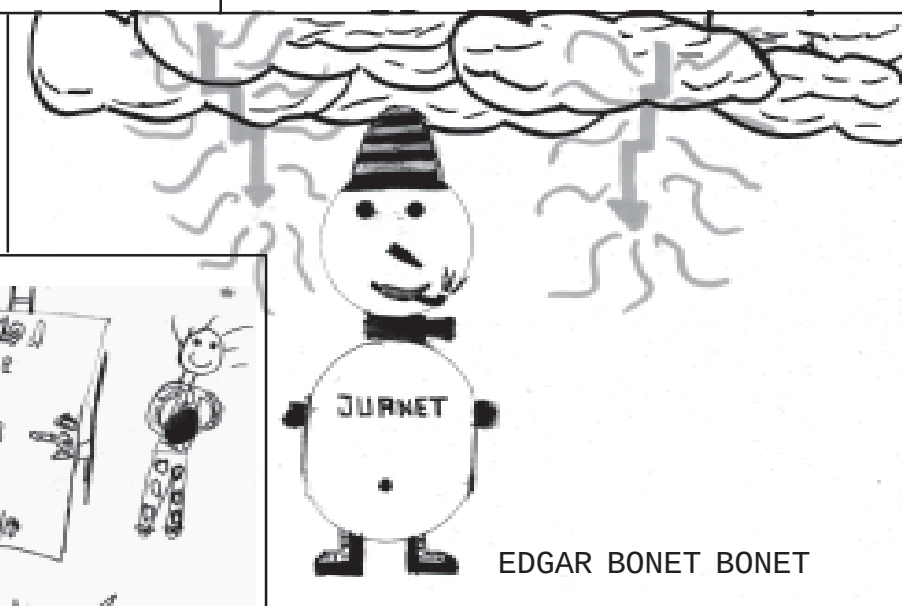
LA FRESCA

XAVI PALAU PÀMIES

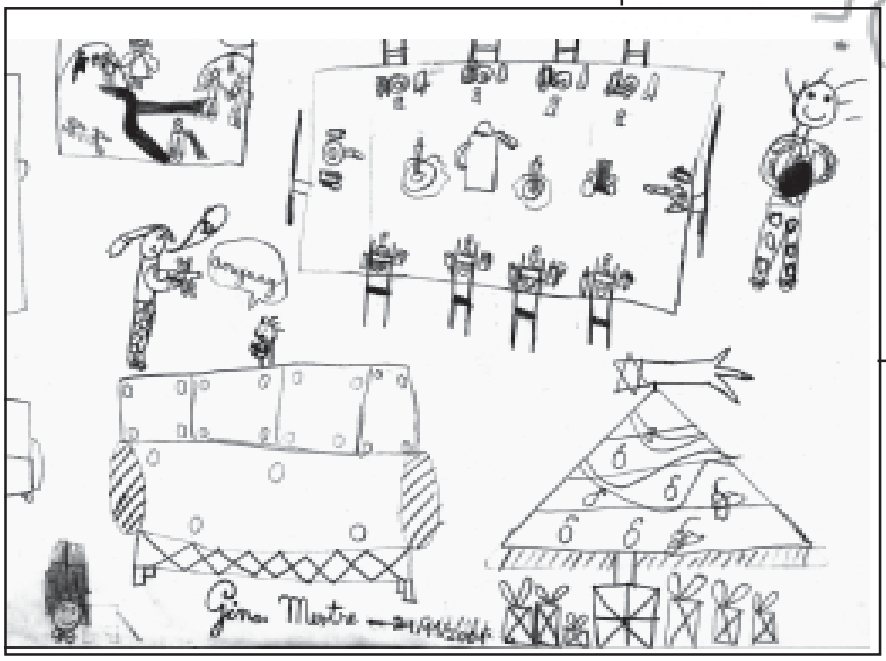
NÚRIA GRAU PRADEES - 5 ANYS

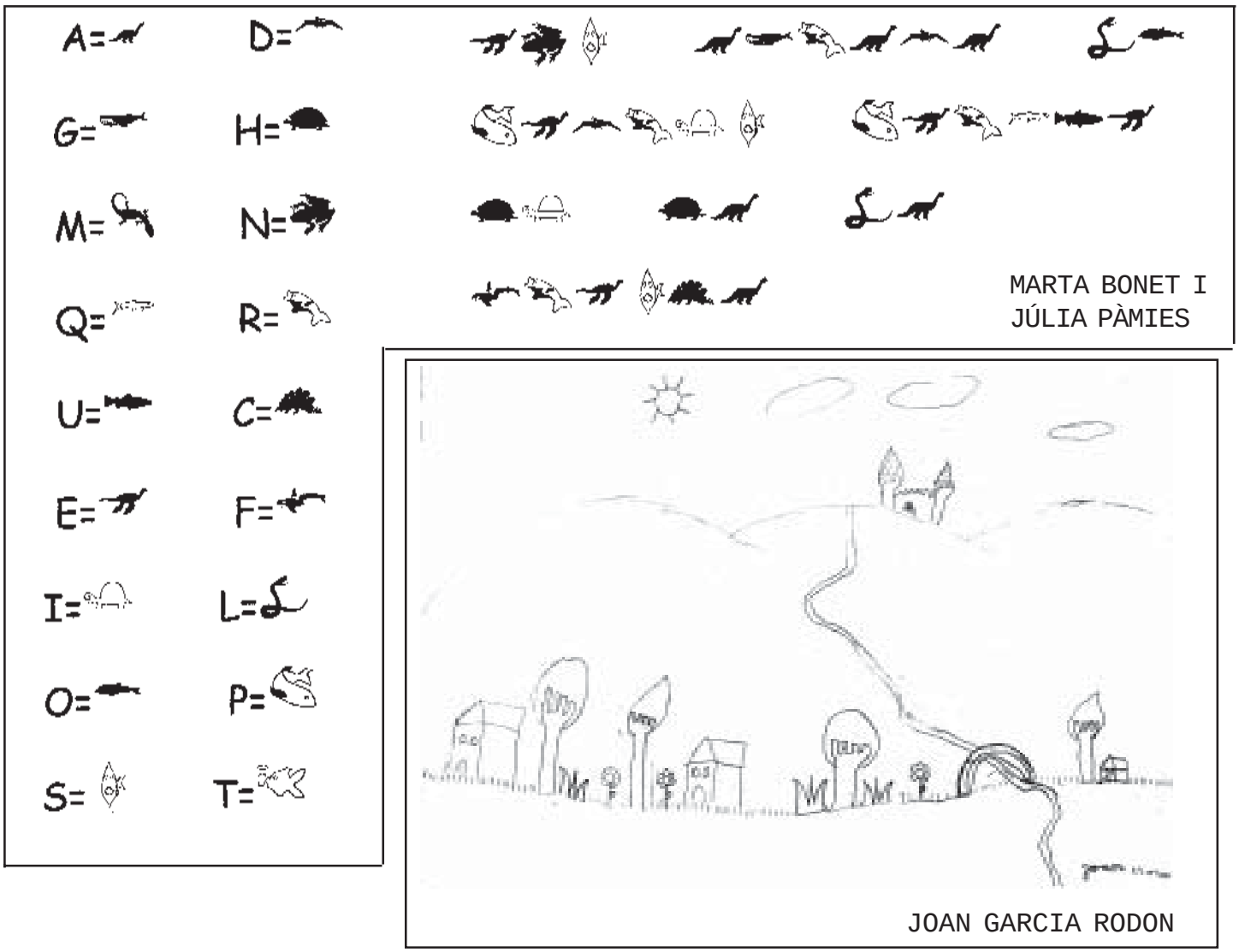

EDGAR BONET BONET

GINA MESTRE TORRUELLA

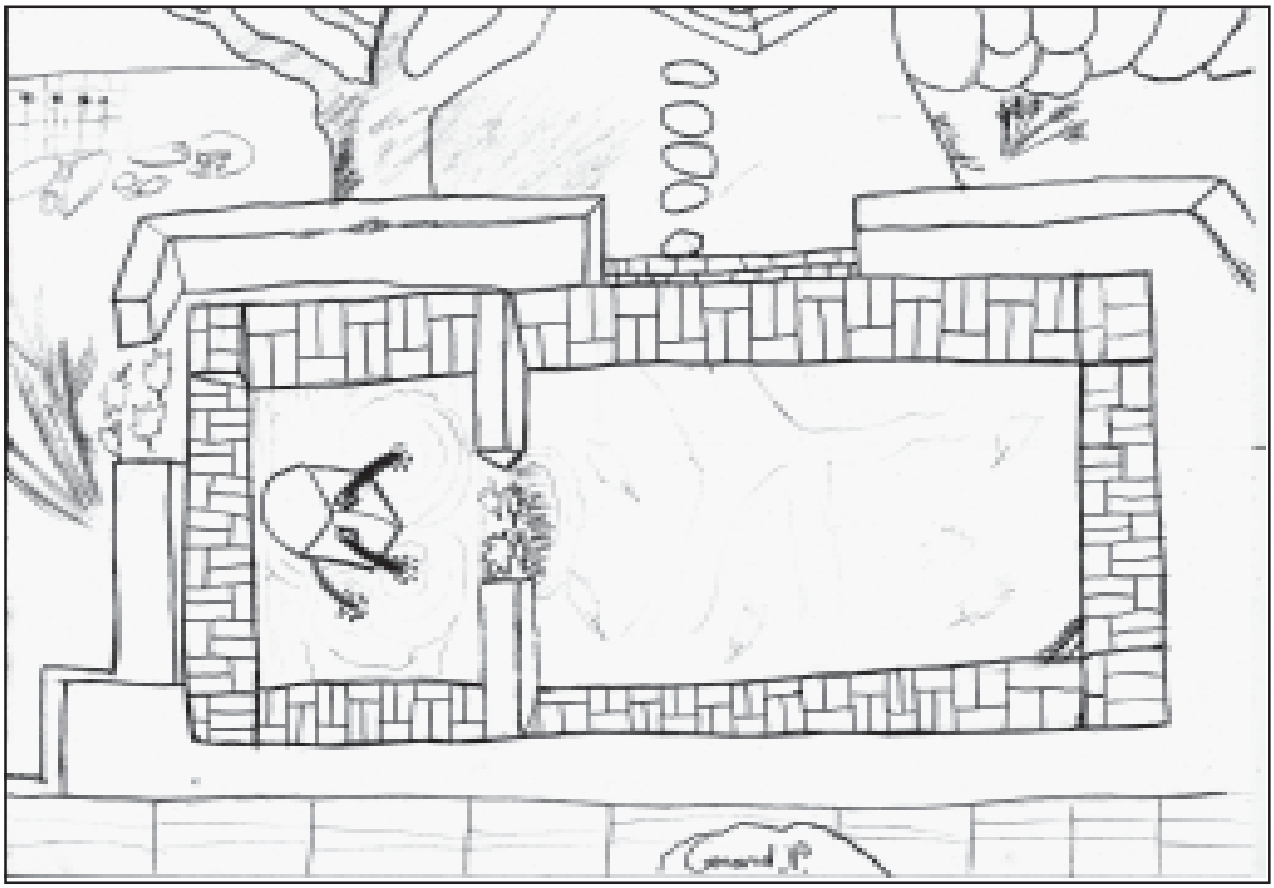

MARTA BONET I
JÚLIA PÀMIES

JOAN GARCIA RODON

GERARD VIRGILI GALINDO

demografia de vilaplana 2001

DIFUNTS

*	CARME CALVO MAYANDÍA	77 anys	12 - gener
*	ANTONI BORDAS QUERLOT	84 "	26 - març
*	EUSÉBIA MARTÍN RODRÍGUEZ	88 "	29 - març
*	LEONOR ESTIVILL ROBERT	91 "	17 - abril
*	ISABEL VALLVERDÚ MATAS	86 "	20 - maig
*	ANSELM AYMAMÍ MASGORET	78 "	2 – juny
*	JOSEP BIDÓ BIDÓ	80 "	28 – juliol
*	AGUSTINA OBIOLS BUSOMS	95 "	18 – agost
*	JOSEP Mª GALLISÀ CAVALLÉ	57 "	6 – setembre
*	FRANCESC VIRGILI ARGILAGA	87 "	26 – octubre
*	MARIA LLORENÇ MARINÉ	86 "	28 - novembre
*	RAMIRO JUANPERE JUANPERE	89 "	15 - desembre

NOUS FUTURS LECTORS DE "LO PEDRÍS"

* PERE ANGUERA MOYA
* ORIOL VIRGILI FERRÉ
* ERNEST ANGUERA AIXALÀ
* PAU SERRA RECHE
* ANNA VALLE RODRÍGUEZ
* PAU SÁNCHEZ MARTÍNEZ
* CARLA MARCHAL SALVAT
* LAURA BESORA SOLANELLES
* MAR GELONCH AYMAMÍ

CASAMENTS

JOSEP MOYA - ELENA GARCÍA

la nostra cuina

CA LA PEIRONA

Salmó marinat

Ingredients:

1 salmó de 3kg
Sal
Sucre
Orenga
Pebre negre mòlt
Combinat de pebres
(5 pebres)

Preparació:

S'agafa el salmó i se li treuen les espines i el cap. Després s'obre pel mig i es pesa.

Pel pes que fa el salmó, un cop net s'agafen quatre cullerades soperes de sal i dues de sucre per kg de salmó, l'orenga, el pebre negre i el combinat de pebres i es passa tot per la «picadora». Després, en un bol, es barreja tot ben barrejat i es posa dintre del salmó. S'ajunten les dues parts i se'n tira també pel damunt. Es deix 24 h a la nevera i després ja es pot tallar i servir amb torrades de mantega o amb espàrrecs.

Bon Nadal i bon profit.

M. MERCÈ SERRES ESPASA

CASAL vilaplanenc

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

EL DECAPITAT DE LA VALL D'EN BASSA

Certament en el nostre procés d'investigació hem intentat d'anar descobrint en el saber popular la manera com van prenent forma i contingut les històries particulars i peculiars que cada poble va construint i revelant d'una generació a les següents. I gairebé de manera paral·lela, hem anat comprovant com justament allò que poden tenir de verdaderes arriba a revelar-se en el seu favor, fent que aconsegueixin mostrar-se d'una clarividència tan evident que allò que puguin tenir de fantàstic s'aconsegueix barrejar hàbilment amb la més que improbable realitat, aconseguint finalment l'objectiu de mantenir-se inamovibles i contínuament renovades (fins i tot sota els efectes de l'implacable assot que aquesta ciència té a causa del pas dels anys).

En aquest ordre de coses, hem d'afirmar que una de les llegendes més originals i boniques d'aquest racó de món i que ha aconseguit de totes totes meravellar el grup de científics que fem aquest treball, és la curiosa història del "decapitat del la Vall d'en Bassa":

Segons s'ha pogut recollir i documentar, encara avui es pot veure vagarejar per les contrades de la partida de la Vall d'en Bassa un ésser desprovist del seu apèndix capil·lar el qual, sota l'aparença d'un cavaller armat, tenia aterrits els masovers que fins fa pocs lustres habitaven els masos de la zona. L'esmentat cavaller, que les males llengües del poble havien batejat amb el curiós nom de "*jaio Camarî*", rondava errívol, segons conta la història, *"defenent dames perdudes i esgarriades, o vetllant per la integritat i puresa daquestes"*. Sembla que el cavaller havia estat privat, després de ser degudament condemnat i ajusticiat, dels atributs que li havia proporcionat la mare naturalesa (la qual, segons conta la tradició, l'havia dotat d'una bellesa tan impressionant i màgica que podia emmetzinar les dames aconseguint enamorar-les només amb la mirada). Del judici, en va resultar, com era d'esperar, la implacable sentència consistent en la separació del cap del seu lloc habitual, al capdamunt del tronc. Tan sangonós final havia estat fruit del judici sumaríssim que el rei d'aleshores havia celebrat com a resposta a una suposada mala art amatòria que l'esmentat cavaller havia practicat entre les faldilles d'una de les reials filles fadrines. Així doncs, heus aquí la història d'un cavaller ajusticiat (passat pel tall de la destral) que vaga pels boscos, sense cap, buscant la seva dama. Al mateix temps (hem de dir que això ho hem pogut comprovar *in situ),* una espessa boira (molt habitual a tota la zona) envolta l'àmbit de l'acció, la qual cosa afegeix a aquesta tan peculiar vall i a la llegenda en si el caliu i guarniments adequats i suficients perquè esdevingui tan misteriosa i atraient alhora. És ben cert però que al mas d'en Rei (principal enclau habitat de la zona on s'han fet els "avistaments"), s'hi han conservat gairebé intactes, tot i que de difícil accés, manuscrits d'una època molt possiblement propera a la dels fets narrats. Per altra banda, el nostre equip de treball ha pogut saber que en aquests textos s'hi expliquen uns fets que poden guardar una certa semblança amb els que es conten a la llegenda. Així, als manuscrits esmentats s'hi relaten els prolegòmens, investigació i resultat d'un judici efectuat pel mateix rei durant la tardor de l'any 1679. De fet, tot això només són conjectures, ja que les dades que s'hi aporten són molt disperses, no descartant-se la possibilitat que siguin inventades pels propis masovers a mode de narració novel·lada d'uns fets que mai van existir.

El que no ens fa dubtar tan ja, quant a la veracitat de la llegenda (a banda del mateix nom del mas d'en Rei, o mas *del* Rei, tal com l'evolució etimològica lògica ens corregiria i que relacionaria directament l'esmentat mas amb el més que suposat pas de la realesa per aquelles contrades), ha estat la lectura dels "*Annals Conciliaris dels Camins Reials i Carrerades*" concernents a l'època esmentada pels fets que presenta la llegenda. Això ho podem assegurar així atès que un profund estudi dels resultats dels litigis, adequadament classificats a l'esmentat llibre, ens ha proporcionat una dada que ens ha deixat astorats:

Estem en condicions d'afirmar que durant la visita de l'aleshores recent coronat, després d'un curt període de regència de Mariana d'Àustria, rei Carles II (anomenat *"el Hechizado"* per les clares mostres de senzillesa mental que evidenciava), motivada per la posada en funcionament del nou Camí Reial que permetria baixar els ramats des de les pastures més elevades cap a les més temperades de la plana ("*...amb la intenció d'evitar els rigors d'un altre gèlid i desastrós hivern com els precedents..."*), es va celebrar un judici sumaríssim de campanya.

El problema amb el qual vam topar va ser que, per no tractar-se de cap motiu relacionat amb els propis del llibre esmentat, a la crònica només se'n fa menció i no s'hi adjunta cap tipus de nota ampliatòria que esclareixi ni motius ni resultats del judici en qüestió.

De totes maneres no podem decantar la balança d'una manera definitiva cap a cap dels braços pel senzill fet que la mateixa toponímia i les localitzacions més conegudes d'aquella zona no donen lloc a cap tipus de dubte. I d'això en tindrem clares mostres si anem a buscar rovellons al racó del Cadafal (a tocar de l'era del mas d'en Rei), a beure un glop d'aigua a la font de la Destral (que omple el bassot del mateix mas), a visitar el pou de la Sang (on conta la història que va fer cap el reguerol de sang que va brollar del coll escapçat del trinxeraire ajusticiat, i on, amb certa dificultat, encara avui s'hi poden observar unes taques vermelloses fosques) o a grimpar pel serret del Jutge (que es troba entre aquest mas i l'actual campament militar dels "*Castillejos*").

PEP MESTRE ANGUERA

racó per a la meteorologia

Primavera o tardor?

En aquest sisè número de la revista tornarem a parlar de les pluges.

Com tots sabem, les estacions màximes de pluges per la nostra sitUació (clima mediterrani) són la primavera i la tardor.

Si preguntéssim a les persones de més edat del nostre poble, segurament, encertarien quina de les dues estacions és més plujosa.

És per aquest motiu que farem una comparativa de la primavera (del 21 de març al 21 de juny) i la tardor (del 21 de setembre al 21 de desembre) dels últims 14 anys:

ANY	PLUGES PRIMAVERA	PLUGES TARDOR
1986	75	180
1987	33	264
1988	195	82
1989	112	68
1990	103	242
1991	147	147
1992	No tinc dades parcials	No tinc dades parcials
1993	228	189
1994	106	608 (si el dia 10/10 van ploure 400 l.)
1995	90	177
1996	94	301
1997	144	187
1998	151	160
1999	193	138
2000	289	227

	MITJANA DE PLUGES
PRIMAVERA	**140 litres**
TARDOR	**212.14 litres**

Per tant, podem dir que la tardor és 1'5 vegades (aproximadament) més plujosa que la primavera a Vilaplana, durant els últims 14 anys.

JAUME FERRÉ

MOQUETAS
PINTURAS
ESMALTES
BARNICES
COLAS
PAPELES PINTADOS
BROCHERIA

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

PASSATEMPS BOLETAIRES

F. MARINÉ passatemps

Ara que ha passat la temporada del bolet és un bon moment per a provar si esteu forts en el tema i en vau aprendre molt a la **Diada del Bolet**.

Si encerteu els noms de sota i traslladeu les lletres a les caselles corresponents us sortiran dues dites populars sobre els bolets:

1 D	2 A	■	3 H	4 J	5 E	6 B	7 I	8 F	■	D	10 C	■	11 F	12 C	■
13 F	14 D	15 C	16 B	17 H	■	18 G	19 C	■	20 C	21 E	22 A	23 C	24 E	25 C	Ó
■	H	27 H	■	28 H	29 C	30 G	31 I	32 H	■	■	33 I	34 D	■	35 I	36 A
37 B	38 E	39 C	■	40 F	41 A	42 F	43 H	■	44 F	45 J	46 D	■	L'	48 A	49 B
50 E	51 G	52 J	53 G	54 B	■	55 I	56 F	57 A	Ò	■	59 G	60 J	■	61 E	62 G
63 A	64 J	■	65 G	66 F	■	L'	68 B	69 G	70 D	71 I	72 J	■	■	■	■

A - El que tots busquem desesperadament.
LACTARIUS SANGUIFLUUS

57	48	22	41	63	2	36

B - A Vilaplana li diem bolet d'alzina.
HYGROPHORUS RUSSULA

49	68	16	37	54	6

C - Bolet del mateix grup que el rovelló, amb làtex blanc molt abundant.
LACTARIUS VOLEMUS

19	29	10	39	23	20	15	25	12

D - No ens agrada trobar-la, però ens fa mantenir certes esperances de trobar un rovelló a prop. RUSSULA CYANOXANTHA

14	34	70	46	1

E - Grups densos de bolets que surten tots junts i que es fan a les soques dels arbres

61	24	21	50	38	5

F - També li diem rovelló, però és més taronja.
LACTARIUS DELICIOSUS

44	42	40	56	8	66	11	13

G - Diuen que és el millor de tots els bolets i ja en menjaven els Cèsars.
AMANITA CAESAREA

30	51	65	59	53	18	62	69

H - També és una amanita, però tòxica, i en la que sembla que els gossos hi fan les seves necessitats.
AMANITA PANTHERINA

28	27	43	32	3	17

I - Bolet blanc que ajuda molt a omplir el cistell al començament de la temporada.
RUSSULA DELICA

55	33	35	31	7	71

J - Quan se'ns acaba el saber micològic, li diem així a tots els que trobem i no en tenim ni idea del seu nom.

52	4	64	45	72	60

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS
Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU